

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja zacetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2⁻; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3⁻.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravništvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 85 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

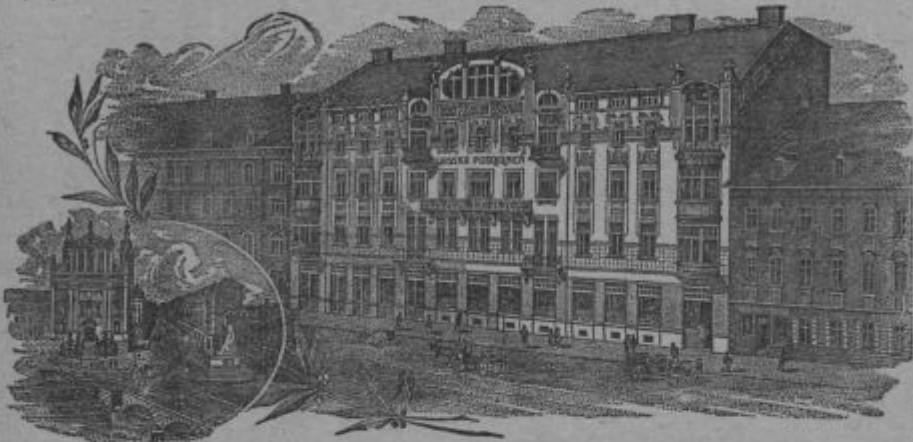
Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrirvana zadruga
z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta šte. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo
sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

ničkega odbitka, tako da
prejme vložnik od vsa-
kih vložnih 100 kron
čistih K 4-50 na leto.

MARLIN TRG

Lastna glav.
K 503-575-98

Za naložanje po
pošti so poštno-hran-
položnice na razpolo-
ganje. Sprejema tudi
vloge od svojih zadruga-
nikov na tekoči račun
ter daje istim posojila
proti vknjižbi z in brez
amortizacije, na osebni
kredit (proti poroštvu)
in zlasti vrednostnih
papirjev. Menjice se naj-
kulant. eskomptirajo.

Dr. Ivan Šusteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in
trgovec v St. Vidu n L. Fran Povše, vođa, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg
p B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svečnik trg. in
obr. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml.,
tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku.

Edina izborna priložnost za nakup za trgovce kakor tudi za zasebnike!

40 — 45 metrov lepo sortiranih ostankov samo po K 16.— Ia. Ia ostanki po K 18.—
obstoječi iz flanelle za bluze in srajce, modnega ripsa, cefira, oksforda za srajce, posteljne
prevleke, blaga za predpasnike, belega platna za srajce in kratka oblačila. Ostanki so 6 15 m
dolgi pristno pralni in najboljše kakovosti, razpošilja proti povzetju tkalnica platna Karl
Kohn, Nachod šte. 23. — Na željo pošljem vzorce od vseh svojih izdelkov zastoj in franko.

Pod cenó!

Prodajam 2000 kosov močnih posteljnih odelj radi opustitve izdelovanja!!! Komad 125
cm×200 cm samo K 2-40, komad posebno težke 1000 gr. K 3-20, komad potne odeje zelo fine 140×200 cm K 4-90. 40 m
kancfasa za posteljne preproge K 17.—, 40—45 m ostankov blaga K 17.—, 6 kosov
platnenih rjuh 150×220 cm = 12 m K 13.—. Vzorce lanenega in bombažastega
blaga pošilja franko

tkalnica JOSIP SOUČEK, Nachod, (Češko).

— Pošilja se franko in po povzetju. —

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem
potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje
konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej
vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno
obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Pri denarnih pošiljatvah
izvolite vedno povedati,
za kateri namen pošiljate

Prebavo pospešuje, tek vzbuja, milo odvaja
slovito sredstvo za negovanje želodca

dr. Rose balsam

iz lekarne B. Fragnerja v Pragi.

V vseh lekarnah. 3079

Pristen le s to varstveno znamko.

Steklenica 2 in 1 krono.

Priznano dobro blago za
moške in ženske obleke
sukno, platno in drugo
manufakturno blago se
kupi najceneje
-- v Ljubljani --

„Pri Gorenjki“
Pogačarjev trg.

Ostanki po znižanih
cenah.

2707

S. Benisch

Največja češka tovrsta za nakupovanje **cenege posteljnega perja!**
1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prсни puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoni in franko.

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in
ženske obleke, kakor tudi peril-
nega blaga, novosti v rutah
in šerpah, kakor tudi vse
drugo v to stroko spa-
dajoče blago v doli
imenovanih
trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

Varčne gospodinje

se lahko prepričajo brez rizike, da so moja
trpežna, lepo vzorčna sukneni zgornja krila
po 1.40 K komad dobra in solidna izvršitev.
Blago je tako trpežno kot najdražje blago.
Pošiljatve za poskušnjo najmanj tri komade
proti povzetju pošilja AV. D. KONRAD, tkal-
nica Olešnice na Moravskem. Nepovoljno za-
menjam ali vrnem denar. 3828

Mesečni koledar za marec 1911.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
		ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Sreda	† Pepelnica. Albin, škof	Šmarjeta	Buče
2	Četrtek	Simplicij, pap. Henrik Suzo, sp.	Sv. Trojica p. Mor.	Polje
3	Petek	Sp. trnj. krona J.; Kuneg.; ces.	Sv. Jošt p. Vrhniki	Zagorje
4	Sobota	Kazimír, sp.; Lucij, pap.—muč.	Krško	Prevorje
5	Ned.	1. post. Friderik, spozn.	Toplice	Hoče
6	Pondelj.	Fridolin, opat	Šenčur p. Kranju	
7	Torek	Tomaž Akvin., cerkv. učenik	Bučka	Cirkovci
8	Sreda	† Kv. t. Janez od Boga, sp.	{ 1/2 Kandija 1/2 Ljublj. hiral.	
9	Četrtek	Frančiška Rimska, vdova	Javorje nad Loko	Črna gora
10	Petek	† Kv. t. Sp. sul. in žreb. J.; 40 m.	Ledine	
11	Sobota	† Kv. t. re. Heraklij, muč.	Osilnica	Sv. Jan. na D. p.
12	Ned.	2. post. Gregor Vel., pap.	Sv. Gregor	Sv. Jan. na D. p.
13	Pondelj.	Rozina, vdova	Sv. Križ nad Jes.	Sv. Lovrenc
14	Torek	Matilda, krajčica; Pavlina	Podlog	
15	Sreda	Klemen Dvorak (Hofbauer), sp.	Kočevje redovnice	Slivnica
16	Četrtek	Hilarij in Tacijan, mučenca	Novo mesto	
17	Petek	Sp. Tančice Jez., Jedert, dev.	Velike Poljane	Fram
18	Sobota	Ciril Jer., cerkv.—učenik	Stari trg p. Polj.	
19	Ned.	3. post. Jožef, žen. D. M.	Ljublj. Josephin.	Braslovče
20	Pond.	Feliks in tov., mučenci	Suhor	
21	Torek	Benedikt, opat	Stranje	Vransko
22	Sreda	Benvenut, škof	Zatičina	
23	Četrtek	Viktorijan, mučenec	Kresnice	Sv. Pavel
24	Petek	Gabrijel, nadang. Pet ran. Jez.	Tržič	
25	Sobota	Oznanjenje Dev. Marije	Ljublj. frančiškani	
26	Ned.	4. post. Emanuel, muč.	Velika Dolina	Sv. Martin na
27	Pondelj.	Janez Damaščan, cerkv. učenik	Št. Rupert	Paki
28	Torek	Janez Kapistran, spozn.	Leskovec	Sv. Jurij pod
29	Sreda	Ciril, škof—muč.	Salezijanci	
30	Četrtek	Angela Folinjska, vdova	Hinje	Sv. Andraž nad
31	Petek	Modest, škof krški. Sp. dragocene krvi Jezusove	Velesovo	

Odpustki mesca marca 1911.

2. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

3. Petek, I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in svetemu obhajilu in premišlujejo nekoliko ljubezen presvetega Srca in molijo na namen svetega očeta; udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogojem; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

5. Nedelja, I. v mesecu. Udom rožnišne bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo na namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo viš-

njevi škapulir. V cerkvi, kjer je danes ali prihodnja dva dneva izpostavljeno presv. Rešnje Telo, dobi popolni odpustek vsak, ki opravi spoved in prejme sveto obhajilo, gre enkrat počastiti sv. R. T. in molit v namen sv. očeta.

5. Nedelja. Sv. Koleta, devica 2. reda sv. Frančiška. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

9. Četrtek. Sv. Katarina Bolonjska, devica 2. reda. Tretjerednikom/popolni odpustek kakor včeraj.

12. Nedelja. Sv. Gregorij, papež. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi.

19. Nedelja. Sv. Jožef. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Reš. Telesa kakor I. četrtek; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; c) udom Dejanja sv. Detinstva; d) udom škapulirske bratovščine kar-

Tržaška škofija in nje novi nadpastir.

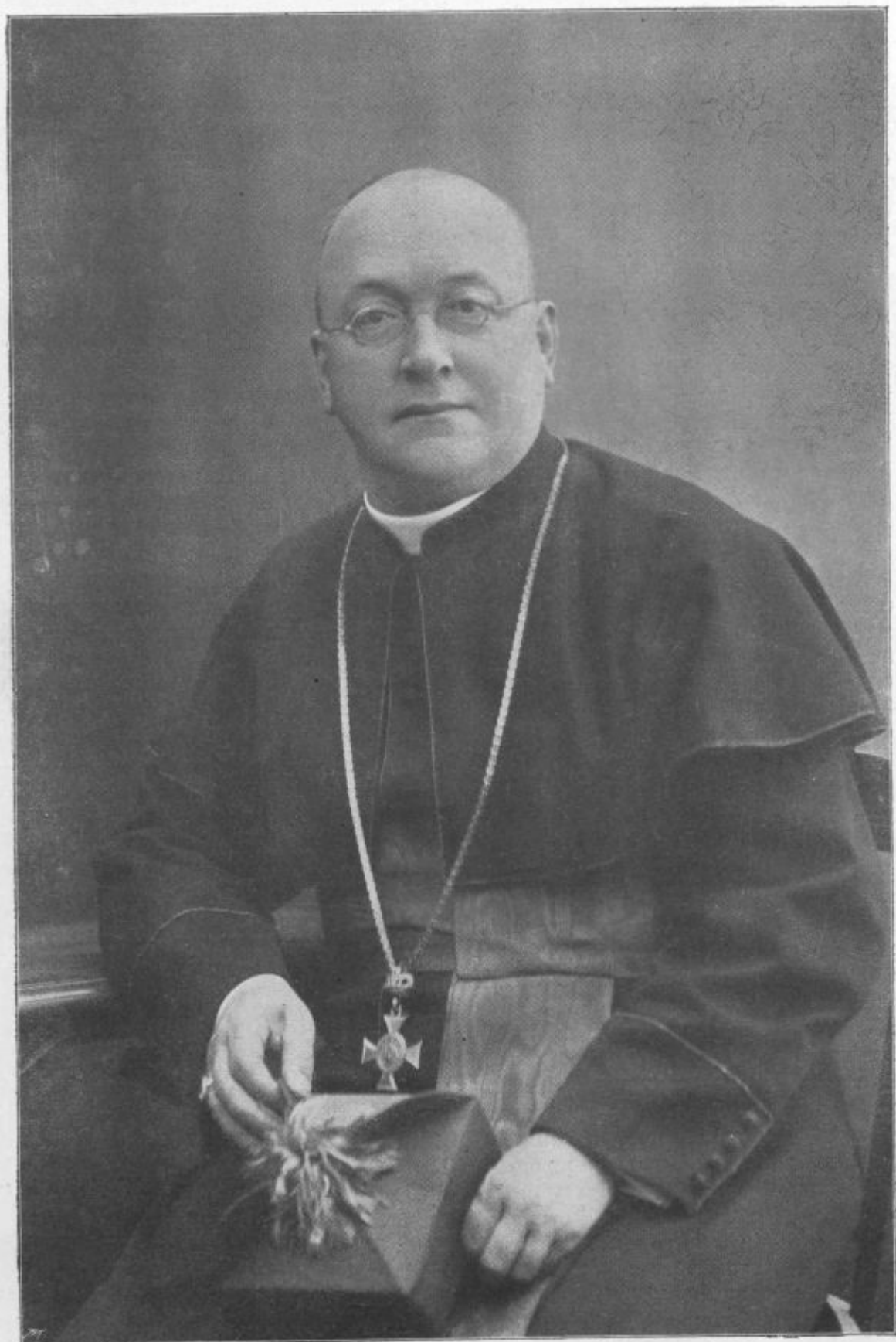
Eno celo leto je že, kar je stolica sv. Justa v Trstu prazna, tržaško-koperska škofija brez nadpastirja. Bilo je v drugi polovici svečana, ko se je prejšnji škof dr. Frančišek Nagl poslovil od Trsta in se preselil na Dunaj. Od takrat in celo že od prej, kakor hitro se je izvedelo, da gre škof Nagl na Dunaj, se je ugibalo in vpraševalo: Kdo bo njegov naslednik? Ustno in pisмено se je stvar razpravljala; tudi časniki, zlasti liberalni, ki se vedno radi vtikajo v Cerkev, so imeli dosti s tem opraviti.

Zares težko je dobiti škofa za Trst. Če je danes pastirska palica težka povsod, je posebno težka v Trstu. Glavni vzrok je ta: Več narodnosti. Dežela je slovanska: slovenska in hrvaška, mesto po večini laško. Tržaški škof mora torej dobro znati štiri jezike: slovensko, hrvaško, laško in nemško. Pa ta razlika narodnosti bi sama na sebi še ne bila toliko težava; kar to težavo silno pomnožuje, je narodnostna prenapetost in sovražnost. Italijani pritiskajo Slovane, ti se pa branijo, in tako se množé nasprotstva in sovrašstva. Škof mora biti pa vsem dober; in če enemu ustreže, že drugi toži, da se mu dela krivica. Seveda so Itali-

jani navadno tisti volk, ki se pritožuje, da mu je jagnje vodo skalilo. — Te težave so tolike, da si je neki drug gospod, ki je bil namenjen za to visoko mesto, premislil in ni hotel sprejeti. Zato se je stvar vlekla tako dolgo, nad eno leto.

Končno je dne 20. januarja prinesel brzojav z Dunaja v Ljubljano že delj časa pričakovano novico, da sta se Rim in Dunaj zedinila za prečastitega gospoda dr. Andreja Karlina, stolnega kanonika v Ljubljani, ki je torej imenovan za škofa združenih škofij, tržaške in koperske. Mi smo to novico pozdravili z veseljem, ker novoimenovani škof je »naše gore list«.

Premilostni gospod dr. Andrej Karlin je bil rojen v Stari Loki na Gorenjskem dne 15. novembra 1857. Izpolnil je torej 53 let. — Njegova rojstna župnija, Stara Loka, je ena najstarejših župnij na Kranjskem, imenovana tudi »mati fara«. Mnogo sedanjih župnij v loški okolici in dekaniji je bilo nekdanj vfaranih Stari Loki. Mestna župnija Škofja Loka, oddaljena četrtno ure od Stare Loke, se je ločila od matere fare šele leta 1804. Do zadnjih let sta imeli še skupno pokopališče okoli cerkve starološke. Zato Škofje-

Novoimenovani škof tržaški, dr. Andrej Karlin.

ločani in okoličani pravijo še danes Stari Loki samo »fara«, »pri fari«, in Staro-ločani so »prifarci«.

Prebivavstvo loško je konservativno, verno in cerkvi vdano. Drži se rado starih navad ali se jih je držalo vsaj do zadnjih časov, bolj kakor marsikje drugod; seveda v najnovejšem času so jo tudi Ločani nekoliko z naprednim svetom potegnili. Vendar duh katoliški še vedno veje po loški okolici; loški kmet ne pozna liberalizma in tudi mesto Loka je še vedno izmed vseh najbolj katoliško, kar se razodeva pri vsakih volitvah v številkah, — dasi ni več tako deviško kakor je bilo, ker so že tujci zanesli vanj nekaj liberalnega duha. Duh katoliški se razodeva nekoliko v tem, da se mnogo loških rojakov posveti duhovniškemu stanu. Tako je še danes iz obeh župnij živih 31 duhovnikov (20 iz mestne, 11 iz fare), dasi jih je zadnja leta nekaj pomrlo. Menimo, da je Loka v tem oziru zdaj prva. Ko bi jih bilo od drugod toliko, bi ne bilo tolikega pomanjkanja duhovščine.

Rojstna hiša novoimenovanega škofa — kmečka seveda — stoji prav blizu lepe cerkve starološke. Stariši še ni ravno davno, kar so mu umrli v precej lepi starosti. Izmed treh sinov so vsi trije študirali. Starejši, gospod Janez, je zdaj vpokojen župnik v Loki, srednji, g. Martin, vpokojen profesor v Ljubljani, Andrej je bil najmlajši pri hiši. Dom je torej morala prevzeti ena izmed sester, ki je pa umrla ravno zadnje jesen. Štiri sestre so še žive.

Gospod Andrej je obiskoval ljudsko šolo v Škofji Loki, gimnazijo in bogoslovje v Ljubljani in ne še popolnoma 23 let star pel novo mašo doma pri fari. Na novi maši (pisec tega članka je bil kot mal študent navzoč) mu je pridigoval pokojni stolni dekan, takrat kanonik in semeniški vodja dr. Andrej Čebašek. Potem je gospod Andrej pastiroval kot kaplan v Smedniku, v Šenčurju pri Kranju in pri sv. Jakobu v Ljubljani. Odtod

je šel v Rim, kjer je kot kaplan v Animi študiral dve leti in postal doktor cerkvene prava. Tam se je tudi dobro priučil laščine. Prišedši nazaj je bil prefekt v Alojzišču, potem katehet na gimnaziji. Leta 1900 je postal kanonik in nekaj let pozneje vodja Alojzišča. — Poleg drugega dela je pisal tudi knjige, katerih nekatere so znane tudi našim bravcem. V Mohorjevi družbi je izšel njegov potopis »V Kelmorajni!« in od njega po sv. Alfonzu Ligvoriju posneta »Priprava na smrt«. Sestavil je tudi dve učni knjigi za veronauk na gimnaziji: »Zgodbe stare in nove zaveze« (za tretjo in četrto šolo). Zadnjih šest let je kot glasbeni veščak urejeval »Cerkveni glasbenik« in bil predsednik Cecilijinega društva. Nastopal je večkrat kot pridigar, posebno ob slovesnih prilikah, pri novih mašah itd. Sodeloval je tudi pri raznih društvih in zavodih, zlasti pri »Vzajemni zavarovalnici«.

Zdaj je poklican na škofovsko stolico tržaško. Kranjska je dala tržaški v zadnjih sto letih tri škofe: Matevža Ravnikarja, doma z Vač, Legata, doma iz Nakla, in zdaj tretjega. Tudi duhovnikov Kranjcev je mnogo tam službovalo. Pokojni prošt tržaški Janez Šust je bil Kranjec in sicer tudi iz Stare Loke.

Težka naloga čaka novega škofa. Največjo težavo smo že omenili. To pa še ni vse. Druga težava je ta, da tam manjka pravega katoliškega življenja; liberalizem vlada skoro neomejeno. V Trstu samem absolutno gospodari laški liberalni list »Piccolo«, cel Trst ga je poln; v okolici pa sloveška »Edinost«. Slovenskega katoliškega lista zaenkrat sploh ni (»Novi čas« imajo skupno z Goričani); laški katoliški spričo »Piccola« ne pridejo v poštev. Nadaljnatežava je veliko pomanjkanje duhovščine, posebno slovenske duhovščine. Koliko potrebnega dela je v Trstu samem, koliko kričečih potreb! A ni, da bi jim kdo odpomogel, ker delavcev manjka; gospodje, kateri so, so zelo obloženi. Mnogo vrlih, v resnici vzornih

duhovnikov ima tržaška škofija, ki bi jih bila lahko vesela vsaka škofija, a premalo jih je. Niso kos vsemu pri najboljši volji. Zaradi tega je tudi — saj ne razodevamo nobene skrivnosti in nočemo nikogar žaliti — zaradi tega je tudi marsikaj zastalo, in tega in onega, kar drugod po Slovenskem že imajo, v tržaški škofiji še pogrešajo. Manjka krščanske organizacije ljudstva, manjka družb in društev za mladino, Marijine družbe so še redke, češčenje sv. Rešnjega Telesa ni povsod še dosti razvito. Trst sam kot primorsko in trgovsko mesto je znan, kakšen da je; koliko je v njem ljudi, ki ne poznajo nobenega Boga! Nravna skvarjenost seveda velika; pravi Babilon. Slovenska okolica pa tudi, žalibog, prepojena z nekim liberalnim duhom; pijača in ples in kar je s tem v zvezi, vladata silovito.

Seveda bi delali krivico Trstu in tržaški škofiji, ko bi ne priznali, da je tudi tam veliko dobrega. V Trstu samem mnogo dobrih kristjanov, pobožnih duš — slov. Marijina družba šteje nad 1000 članic — promet po nekaterih cerkvah, zlasti v cerkvi sv. Antona novega, ki je središče Trsta, zelo živahen. Tam imajo na primer ciborij tak kakor majhen škapec, da ga je dosti v roki držati, pa se ti kmalu izprazni; premalo ga je za eno nedeljo. (Ruperto crede experto!) Seveda šteje župnija 50.000 duš. In po deželi marsikje ljudstvo zelo sprejemljivo za dobro. Kar pa morda še ni za dobro vneto — recimo na Krasu — bo, če se enkrat pridobi, držalo trdo in krepko kakor je trd kamen kraški.

Take so — površno orisane — razmere v tržaški škofiji.

Zato pa vsi dobromisleči z zaupanjem upirajo svoje oči v novega nadpastirja, z odprtimi rokami ga čakajo želeč in proseč: Pridi in prinesi nam življenje! . . . Nekateri se — bodimo odkritosrčni — nekoliko boje Kranjca; mnogi pa menijo, da nekoliko kranjskega duha in življenja bi tržaški zemlji ja-

ko dobro delo . . . Da, da, za to se ravno gre, da se pravi cerkveni duh in pravi moderni katoliški napredek, kolikor ga še pomanjkuje, uvede v škofijo, da tržaška škofija ne bo zaostajala za drugimi slovenskimi, ampak z njimi vstric korakala v dobrem naprej. In v tem oziru stavijo svoje nade v novega škofa vsi katoliški Slovenci. Tržaška škofija je en ud našega telesa; in vsi čutimo ž njo ter z zanimanjem spremljamo njen napredek in zato tudi z zanimanjem in simpatijami spremljamo novega nadpastirja vhod v njegov vinograd.

Novi škof je pri najboljših močeh, živahen, ima lepe zmožnosti in gotovo tudi najboljšo voljo, samega sebe in svoje moči posvetiti blaginji sebi izročene čede.

Na sv. Jožefa dan bo novi nadpastir v častitljivi stolnici sv. Justa posvečen v škofa. Posvečeval ga bo njegov prednik, dunajski nadškof dr. Nagl; prisostvovala bosta (ker morajo biti pri vsakem posvečevanju škofa navzoči trije škofje) goriški knezonadškof in ljubljanski knezškof.

Sv. Jožefa dan — začetek pomladi. Naj bi prihod novega nadpastirja prinesel res novo pomlad verskega življenja v tržaško škofijo! — In če je navada, da se ob taki priliki izvoljencu častita in sreča vošči, tedaj se tem voščilom pridružuje tudi »Bogoljub« — pa ne iz gole navade, ne samo zaradi lepšega, ampak z najodkritosrčnejšimi željami vošči in želi, naj bi bila doba vladikovanja novega nadpastirja najobilnejše blagoslovljena v vsakem oziru!

Ker pa želje same ne pomagajo dosti, zato novega vladika in njegovo škofijo priporočamo za sedaj in za ves čas, posebno pa še na praznik sv. Jožefa, goreči molitvi najprej našim naročnikom iz tržaške škofije same, potem pa tudi vsem vernim Slovencem, katerim je blagor naših bratov ob Adriji pri srcu. Naj bi Bog svojega maziljenca napolnil s svojim duhom; naj bi mu z modrostjo vred dal apostolske neustrašnosti, ki mu bo po-

trebna v težavnih razmerah; naj bi cve-
tela in bogato zorela njegova setev; naj
bi gledal in užival obilen sad svojega

truda; naj bi z vso čedo, ki mu je izro-
čena, došel na nebeške pašnike ter do-
segel večno življenje!

O neprecenljivi važnosti prvoobhajilnega odloka.

Omenil sem, da so se satan in vsi njegovi prijatelji obnašali precej mirno nasproti obhajilnemu odloku, meneči, da itak ostane vse pri starem. A modrost Svetega Duha jih je vse prevarala. Da se izvede obhajilni odlok v popolnem obsegu, so izdali sveti Oče še prvoobhajilni odlok v smislu občepriznane navade prvega krščanstva. To je pravi temelj slovitemu obhajilnemu odloku, po katerem se bo v resnici moglo vse prenoviti v Kristusu. Naravno je, da posvetimo temu temeljnemu odloku vso svojo pozornost. Moj namen ni, o tem poučevati, ampak samo pojasniti njegov pomen in važnost, kakor se je že dosedaj o tem izrazila sveta Cerkev. To je za nas merodajno.

Ali je prvoobhajilni odlok kaj novega in nenavadnega?

Ne. Že v prvih časih krščanstva je vladala lepa navada, malim otrokom, tudi dojenčkom, deliti sveto obhajilo v podobni vina. Leta 1215 je bilo določeno na IV. lateranskem cerkvenem zboru, da mora vsak kristjan, ki je dosegel »dobo spoznanja« ali razuma, vsaj enkrat v letu se spovedati svojih grehov in o velikonočnem času prejeti sveto Rešnje Telo. Ta četrta cerkvena zapoved je bila obnovljena na tridentem cerkvenem zboru. V teh ravno omenjenih časih ni bilo nič novega in nenavadnega, ako so otroci šli k spovedi in k sv. obhajilu, kakor hitro so se zavedali pameti. Oni so pač

vestno izpolnjevali četrto cerkveno zapoved. Da je ta prelepa, samoobsebi umevna navada pri otrocih prenehala ravno v njihovi rajskosrečni dobi, to »zaslugo« si je pridobil bogomrzni janzenizem. Sedaj mu je vendar enkrat odklenkalo za vedno po obhajilnem in prvoobhajilnem odloku Pija X. Vsled novega odloka bodo otroci začeli samo dosedaj tako strašno zanemarjeno dolžnost zopet vestno izpolnjevati v svojo največjo srečo.

Kaj pričakujejo sv. oče od prvoobhajilnega odloka?

Pij X. so pisali lavalškemu škofu Grellier-u, ki je pozdravil s posebnim veseljem prvoobhajilni odlok, da trdno pričakujejo najboljših sadov in uspehov, ki so jih imeli pred očmi, ko so izdali svoj odlok: »da se izroči cvet nedolžnosti, predno ga okuži ta čas, varstvu Njega, ki se pase med lilijami«; da zadrži Bog svojo maščevalno roko nagnjen po otroški nedolžnosti; da si postavi dostojnejše kraljestvo v srcih tistih, »katerih je nebeško kraljestvo« — medtem ko otroci pogube vpijejo: »Mi nočemo, da kraljuje ta nad nami.« Že v znamenitem odloku 20. decembra 1905 so poudarjali sv. oče, da pri sv. obhajilu ne gre v prvi vrsti za čast božjo, tudi ne za plačilo čednosti, ampak za zdravilo zoper vsakdanje pregreške, zoper poželjivost in zoper greh. Najbolje učinkuje to zdravilo pri otrocih, kjer so nasledki izvirnega greha še najmanj razviti.

Ali ni premalo razvit razum ovira za sveto obhajilo?

Predno na to vprašanje odgovorim, si dovolim druga vprašanja. Ali je veljaven sveti krst, ki ga prejmejo otroci v popolni nevednosti in nezavednosti? Ali je veljavna krstna obljuba, ki jo storijo v isti razpoloženi? Ali je veljavno sveto poslednje olje, ki se podeli bolniku v popolni nezavednosti? Sveta vera nam odgovarja, da je veljaven tako prejeti krst in sveto poslednje olje.

Še eno vprašanje: Ali velja kaj tista hrana, ki jo uživa otrok nekoliko let, ne da bi imel popolno spoznanje o njej, še manj da bi znal prositi: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh?«

Velja li tudi hrana, ki jo uživajo odrasli slaboumneži? Gotovo. Vsako sv. obhajilo, ki se prejme v stanu posvečujoče milosti in s pravim namenom, prinaša naši duši vse potrebne milosti. Z ozirom na te pogoje moramo sv. obhajilom otrok pripisovati celo prednost pred obhajili zavednih odraslih. Stan milosti božje je pri mladini mnogo popolnejši, kakor pri odraslih. Glede pravega namena pa je zadostno, da je izključen vsaj slab namen, kar je gotovo pri nedolžnih otrocih. Kako bi mogel Jezus male tako ljubiti, k sebi klicati, jih staviti odraslim v zgled ter zagotavljati, da je nebeško kraljestvo njihovo, ko bi ne imeli dobrega namena? Odgovorite sami na vprašanje: »Kaj bi storili otroci, ko bi bili v Kafarnavmu navzoči, ko je Jezus obljubil, svoje meso nam dati v jed in svojo kri v pijačo? Ali bi otroci godrnjali, imeli Jezusove besede za pretrde in ga zapustili? Kaj takega je mogla storiti le razvita pamet odraslih!

Tudi sveti Tomaž Akvinčan piše: »Ko se otroci začenjajo nekoliko pameti zavedati, da morejo v sebi gojiti spoštovanje do tega zakramenta, se jim lahko podeli.« Učenjak Vaskez razlaga isto z besedami: »Ako je otrok prišel k pameti, je takoj po božjem pravu k temu (sv. obhajilu) tako zavezan, da ga Cerkev od tega ne more popolnoma odvezati.«

Kaj uči skušnja o sv. obhajilu mladine?

Skušnja nam podaja tako lepe in vsele uspehe, da bodo morali obmolkniti vsi klevetniki. Naj omenim prav kratko častitega mladino ljuba Don Boska, ki je vzgojil s pomočjo sv. obhajila okoli 6000 duhovnikov in brez števila drugih vrlih mladeničev in mož. Dandanes je res križ z moškim spolom. V vseh stanovih manjka značajnosti, močatosti. V Solnogradu sem vprašal nekega gošpoda misijonarja: »Kako je versko življenje tukaj pri vas?« Odgovor je bil kratek ta-le: »Moških manjka povsod!« Iste tožbe se slišijo v trdokatoliški tirolski deželi.

Kje je iskati vzrokov tej žalostni prikazni? V odtujenju svetim zakramentom. Naj se le privadijo dečki sedmih, osmih ali devetih let na pogosto sveto obhajilo, potem dobimo nov kreposten rod, podoben onemu v prvem krščanstvu. Zgodnje prvo in pogosto sveto obhajilo mladine bo nam vzgojilo čiste dijake in duhovnike, vrle mladeniče in vojake, značajne može in kremenite rodoljube. To bodo junaki, sposobni za vsak boj; orli, polni najvišjih vzorov; goreči apostoli, ki bodo našo domovino rešili narodnega in verskega propada.

Kaj pa naj rečem o ženskem spolu? To bodo lilije na polju med zapeljivim svetom, lilije v vrtu redovnega življenja, to bodo angeli v človeški podobi: Bogu v čast, v blagor človeštva.

Naj sklenem z zgledom iz lastnega dušnega pastirstva. Dne 29. aprila 1906 sem imel prvo sveto obhajilo za svoje učence in učenke. Pri obhajilnem govoru sem zlasti poudarjal in priporočal, naj prosijo prvoobhajanci za preveliko milost, da si ohranijo svojo nedolžnost in čistost skozi celo življenje. Da naj naravnost prosijo rajši za smrt v mladi nedolžni dobi, kakor pa dopustiti nesrečo smrtne greha in večnega pogubljenja. Med poslušavci se je odlikovala po napeti pazljivosti zlasti še ne 10 let stara učenka Matilda P. V duhu jo vidim še na mestu, kjer je z očmi, ušesi in ustmi sprejemala

moje nauke v svojo nedolžno dušo. Vzburila je pozornost. Vse je kazalo, da se dobro zaveda važnega trenutka in velevažnih opominov svojega kateheta. Je-li molila in prosila za milost srečne smrti v nedolžni otroški dobi? Njena pazljivost in pozornost mi potrujeta, da je gotovo prosila za to milost. Je-li bila tudi uslišana? Da. Kot 13letna deklica je prišla v samostansko šolo v Št. Petru pri Mariboru. Že je pisala svojim starišem, da pride domov na velikonočne šolske počitnice 1910. Pa precej po pismu prav nevarno zbolí. Na velikonočni praznik prejme vse svete zakramente za umirajoče. Bila je tako vdana v božjo voljo, da je sama bodrila in tolažila one, ki so njo

toložili. Edino to ji je bilo težko, da ni mogla svojih dragih starišev še enkrat videti, predno umrje, pa tudi to žrtev je velikodušno darovala Jezusu. Dva dni po prejemu svetih zakramentov je zapustila to solzno dolino ter se preselila trinajst let stara v deviško družbo svojega nebeškega Ženina, katerega je tako lepo in dobro pripravljena prejela v prvem in pozneje v prav pogostnem sv. obhajilu.

Enako srečna smrtna slučajja izmed svojih prvoobhajancev bi lahko navedel še dva. To je gotovo dokaz, da se razumnost in razsodnost otrok preveč podcenjuje, ki jih je naš Zveličar tako ljubil in poveličeval.

Župnik Alojzij Šoba.

Kaj delaš tukaj?

Kaj delaš tukaj v temni ječi,
moj ljubi Jezus, celo noč,
saj širom krog v naravi speči
izginja luč iz tihih koč.
Boš li vso dolgo noč sameval
od vseh pozabljen, nepoznan?
Ti drugim spona si razdeval,
in tebe vklepa temni stan!

»Ljubezen me je priklenila...
Velika, silna njena moč
je tabernakelj izvolila,
da sem pri tebi dan in noč.
Predolga ura ni nobena,
saj mislim nate slednji hip!
vsa noč je tebi posvečena,
za te srca je vsak utrip.

Medtem ko večna luč trepeče,
nad tabo bdim, ti moj otrok.
Kako zvesto, kako ljubeče
te čuva moj pogled globok!
Ti spiš in jaz — jaz molim zate,
saj te do duše dna poznam,
darov nebeških sipljem nate,
za težka pota te krepčam.

Ti spiš in jaz? Jaz čakam nate,
da mi prineseš svoj pozdrav,
za te ugašam zvezde zlate,
pokličem jutro iz daljav.
Tako srčno ni hrepenelo
srce po srcu še nikdar,
kot moje, da bi te objelo,
ko prideš zjutraj pred oltar.

Nad zvezde sem svoj tron postavil,
jaz dan ugašam, delam noč,
pa vendar te ne bom ostavil,
priklepa me ljubezni moč.
Ker vem, da more biti srečna
le v svojem Bogu vsaka stvar,
zato je moja ječa večna,
zato odtod ne grem nikdar.«

M. Elizabeta.

O Grinjonovi „pravi pobožnosti do Marije“.

(Dalje.)

V. Češčenje Marijino se bo po besedah bl. Grinjona v prihodnjih, zlasti pa v poslednjih časih še mnogo bolj povzdignilo in pomnožilo. Blaženi Grinjon prerokuje to na več krajih svojih spisov in to s tako gotovostjo in samozavestjo, da moramo sklepati na razsvetljenje od zgoraj, četudi to okoliščino iz ponižnosti zamolči. On pravi dobesedno tako-le: »Mi Marije še nismo zadostno častili, povzdigovali, spoštovali in ljubili ter ji še nismo zadosti služili; ona zasluži še mnogo več hvale, mnogo več časti, spoštovanja, ljubezni; treba ji je še mnogo zvestejše služiti.« Nadalje piše blaženi: »Po preblaženi Devici je Jezus Kristus prvokrat prišel na svet, in po njej naj zopet zavлада na zemlji!« In zopet: »Po Mariji se je zveličanje začelo, po njej se mora zopet dopolniti!« Še jasnejše so besede: »Marija se je pri svojem prvem prihodu le malo v javnosti pokazala . . . Pri drugem prihodu Kristusovem jo mora pa Sv. Duh razglasiti in proslaviti, da bo po njej Jezus Kristus spoznan, ljubljen in da se bo po njej njemu služilo.«

Zato hoče Bog — tako zatrjuje bl. Grinjon na več mestih svojih spisov — Marijo, to mojstrsko delo svojih rok, posebno še v poslednjih časih razodeti in jo k časti pripeljati.

VI. Vzroki, zakaj bo Bog v poslednjih časih razodel moč, visokost in čast svoje najsvetejše Matere? Bl. Grinjon navaja sedem vzrokov; prve štiri omeni kratko, o ostalih treh pa razpravlja obširneje. Vzroki so sledeči:

1.) Ker je bila Marija, bivajoča še na zemlji, tako ponižna in nepoznana, zato mora priti čas, ko se bo pokazala Marijina velikost in čast v polni luči.

2.) Kakor je Marija jutranja zarja, ki gré pred solncem pravice Jezusom Kri-

stusom, tako mora biti tudi ona spoznana in slavljenja, da bo tudi Jezus Kristus spoznan in češčen.

3.) Prav zato, ker je Marija pot, po kateri je Jezus Kristus prvokrat prišel k nam, mora ona pripraviti pot Odrešeniku pri drugem prihodu, četudi na drugačen način.

4.) Ker je Marija ravna in brezmađežna pot, po kateri se pride do Jezusa, zato bodo po svetosti hrepeneče duše ravno po Mariji našle Jezusa. Kdor najde Marijo, najde življenje, to je Jezusa Kristusa. Toda Marije ne boš našel, če je ne boš iskal; iskal je pa tudi ne boš, če je ne boš poznal. Saj človek ne hrepeni po stvareh, katerih ne pozna. Zato bo moralo rasti poznanje Marijino in ljubezen do nje v poveličanje presvete Trojice.

5.) Ker je Marija mojstersko delo vseмогоčnega Boga — saj jo je že v življenju obsul z milostmi, v nebesih jo pa obdaja s solnčno lepoto — zato hoče, da jo zemljani slave in časte, kolikor le morejo.

Na drugem mestu piše o tem blaženi Grinjon tako-le: Marija je najkrasnejši umotvor Najvišjega, njeno velikost pozna On sam. Marija je občudovanja vredna mati Sina, ki jo je mnogo višje cenil in ljubil, kot vsi angeli in ljudje. Marija je zapečaten studenec in zvesta nevesta Sv. Duha, do katere je imel On sam dostop. Marija je svetišče in počivališče najsvetejše Trojice; v njej prebiva Bog na slavnejši način, kot na kateremsibodi kraju vesoljstva; v njej stoluje raje, kot na kerubinih in serafinih; tudi ni dovoljeno nobeni stvari in naj je še tako čista, vstopiti v to svetišče brez izredne pravice.

Po teh besedah nadaljuje blaženi, kakor da bi bil še premalo povedal, tako-le: Hočem govoriti z besedami svetnikov. Marija je zemski raj, v katerem si je novi Adam z močjo Sv. Duha pri-

vzel človeško meso, da bi v njem delal sam nerazumljiva čuda. Ona je veliki in božji vsemir, v katerem ima On nedopovedljive lepote in zaklade. Ona je krasota Najvišjega, v katere naročju je On skrnil svojega edinega Sina in ž njim vse, kar je krasnega in dragocenega.

Oj, kako velike in našim očem zakrite reči je storil vsemogočni Bog tej čudoviti stvari! To je morala priznati ona sama — kljub svoji globoki ponižnosti — ker je vzkliknila: »Veličastne reči je storil na meni On, ki je mogočen.«

Svet tega ne pozna, ker je takega spoznanja sploh nezmožen. Svetniki pa so pripovedovali velike stvari o tem svetem mestu božjem; in pri tem so se šteli kaj srečne. Oni trdijo, da Marijinih zaslug nihče preceniti ne more, da ni mogoče premeriti širskosti njene ljubezni, ki je širša kot zemlja; da nihče ne more umeti velikosti njene moči, ki jo izvršuje celo nad Bogom samim; da se tudi globokosti njenih čednosti in milosti, ki so podobne brezdnju, ne dajo razumeti. O, nerazumljiva visokost! O, širokost! O, neizmerna velikost! O, globočina brez dna! Vse stvari od enega do drugega konca sveta; v najvišjih nebesih, kakor tudi v najnižjih brezdnih, vsi oznanjujejo, širijo čudovito Marijo! Devet korov angelov, ljudje obojnega spola, vsake starosti, vsakega stanu, dobri in celo hudobni, so hočeš ali nočeš prisiljeni, jo blagrovati.

Vsi angeli nebeški jej kličejo (po besedah sv. Bonaventure) brez nehanja: »Sveta, sveta, sveta Marija, Mati božja in Devica« ter ponavljajo milijon in milijonkrat angelski pozdrav: »Češčena Marija!« Klanjajo se jej nebeški duhovi, pred vsemi sv. Mihael, vojvoda nebeških trum (sv. Avguštin) ter se nezmerno veselje, ako jim Ona da kako naročilo.

Da je pa tudi zemlja polna njene slave, smo že omenili.

Tako hoče Bog, sklepamo z blaženim Grinjonom, da se klanjajo nebesa, zem-

lja in pekel — hočeš ali nočeš — pred ponižno Devico, katero je Bog postavil za kraljico nebes, za vojvodinjo nebeških trum, za oskrbnico svojih zakladov ter delivko svojih milosti, za čudodelnico, za srednico ljudi, za pokončevavko božjih sovražnikov ter za deležnico svojih velikih del in čudežev.

Zato moramo po vsej pravici reči s svetniki: »De Maria nunquam satis!« Marija še ni dosti hvaljena, poveličevana in ljubljena; njej gre še večja čast in ljubezen; ona zasluži, da jej služimo še zvestejše.

Toda vsa zunanja slava, ki jo uživa Marija v nebesih in na zemlji, ni nič v primeri z njeno dušno lepoto, s katero jo je obdal Stvarnik. »Vsa slava kraljeve hčere je od znotraj.« Zatorej moramo reči z apostolom: Oko ne more gledati, uho ne slišati in srce človeško ne umeti lepote veličanstva in sijajnih prednosti Marije, ki je čudež čudežev v kraljestvu milosti, narave in slave. Ako hočeš Marijo umeti, pravi nek velik mož, moraš poprej razumeti Sina; saj je ona vredna Mati božja. Pri tem naj umolkne vsak jezik!

Bl. Grinjon pravi, da je predstoječe stavke pisal z vso vnemo srca in z veliko radostjo, hoteč dokazati, da je bila Marija dosedaj zares še premalo poznana in da je to tudi potem vzrok, da je Jezus Kristus premalo poznan. Kakor gotovo bo prišlo na zemljo kraljestvo Kristusovo, tako gotovo bo to le posledica spoznanja in kraljestva Marijinega; prvič je preblazena Devica Kristusa podala svetu; ona ga bo proslavila tudi pri drugem prihodu!

Ako blaženi Grinjon govori na več krajih o drugem prihodu Kristusovem, ne misli sodnjega dne, ko bo prišel Gospod soditi žive in mrtve, ampak one čase, ki bodo napočili pred koncem sveta, ko bodo antikrist — satan in njegovi privrženci — s strahovitimi napori delovali, da bi sv. Cerkev, to kraljestvo božje na zemlji, končali in uničili. V tistih časih

pa bo tudi prišel na pomoč Cerкви Kristus po posredovanju Marije, ki bo vzbudila velike in svete može za uspešen in

zmagonosen boj zoper antikrista ter tako pomogla Cerкви do popolne zmage; pa o tem jasneje prihodnjič.

Moja mati.

Tisočkrat blažena ura veselja,
ko mi izpolnjena bila je želja:
Tebe, Marija, sem v mater dobila,
večno zvestobo sem ti obljubila.
Mater sem prvič te takrat nazvala,
ko sem pred tvojo podobo klečala.
Kajne, da mater te klicati smem,
saj jaz za mater sladkejšo ne vem.

Materno roko si ti mi podala
in si po stezah me tihih peljala.
Kadar nevarnost je meni pretila,
s svojim pogledom si ti me spremila.
Tebi zaupala križe sem svoje
in tolažilo srce me je tvoje.
Kajne, da tebi zaupati smem,
saj jaz za mater milejšo ne vem

V bridkih trenutkih predsmrtnega boja,
spomni se takrat, da mati si moja,
čelo otiraj in z roko ljubečo
vlij tolažila mi v dušo trpečo!
Naj blagoslovi usmiljena roka,
predno se ločim, še mene, otroka!
Kajne, ob tebi umrjem sladko,
ti pa popelješ me s sabo v nebo.

M. Elizabeta.

Nekaj o odpustkih.

(Dalje.)

3.

Ljubezen priganja človeka, da pomaga v potrebi bližnjemu, kjer mu je mogoče. A kdo je bolj potreben pomoči, kakor duše v vicah? Saj vemo, kakšne strašne kazni jim je prisodila pravična roka božja, katerih si pa same ne morejo prav nič olajšati ali okrajšati. Nam je to lahko mogoče. Imamo molitev, daritev svete maše, dobra dela in odpustke, torej pripomočkov dovolj, s katerimi moremo lajšati bedno stanje trpečih duš v vicah. Če darujemo odpustke dušam v vicah, izvršujemo vzvišeno delo prave krščanske ljubezni. V čegar srcu tli le še iskra ljubezni do rajnkih, ali ne bo željno segel po tem sredstvu? Prav je, da tudi eni in isti duši, za katero hočemo posebno moliti, darujemo več odpustkov, če morda še potrebuje naše pomoči, ker ne moremo vedeti, koliko ji je Bog že odpustil kazni.

Vprašanje je, katere odpustke moremo podariti dušam v vicah. Do zadnjega časa je veljalo pravilo: le tiste odpustke je mogoče nakloniti dušam v vicah, o katerih odlok, s katerim je bil odpustek dan, to izrečno dovoljuje. 2. decembra 1909 pa je izšel odlok, ki glede tega določa to-le: Vsi odpustki, ki so bili do leta 1910 dovoljeni vsem vernikom, se morejo nakloniti dušam v vicah, četudi to prvotno ni bilo določeno.

Izveti so samo tisti odpustki, ki jih dobimo, če rabimo kak blagoslovljen predmet, n. pr. škapulir itd., in ki jih dobimo kot udje kake bratovščine.

Ljubezen do duš v vicah je nagnila veliko svetih mož, da so šli še dalje in se zavezali, da hočejo darovati vse odpustke, sploh vsa zadostilna dela, dušam v vicah. Cerkev je tako ravnanje odobravalala kot dejanje izredno velike ljubezni in je po-

deljevala posebne pravice tistim, ki so se k temu zavezali. Imenuje se to dejanje »junaško dejanje ljubezni za uboge duše v vicah«.

Kaj torej pravzaprav mora skleniti, kdor se odloči za to dejanje in kakšne pravice mu podeli sveta Cerkev? Skleniti mora, da bo vsa dela zadošččenja v življenju, kakor tudi vso pomoč, ki mu jo bodo morda drugi naklonili po smrti, daroval Bogu v korist dušam v vicah. Izjeme si ne sme dovoljevati nobene, da bi n. pr. rekel: vse druge odpustke darujem v ta namen, le vsako leto si pridržim en popolni odpustek. Brez izjeme vsa dela zadošččenja mora prepustiti dušam v vicah. Ni pa zavezan, darovati vseh odpustkov dušam v vicah tako, da jih bo Bog razdelil po svojem usmiljenju, ampak more jih obrniti po svoji želji osebno, katerim posebno želi pomagati, na pr. rajnkim starišem, sorodnikom, dobrotnikom. Da se človek odloči k temu koraku, treba je srčnosti, odtod tudi ime »junaško dejanje ljubezni«. — Pojasniti si moramo še nekaj stvari. Najprej pomnimo, da odstopimo s tem le vsa zadoštilna dela, nikakor pa ne zasluženja, ki ga imamo vselej, kadar opravimo kako zaslužno delo. Zasluženje spada nam in ga nikomur ne moremo odstopiti.

Toda ali ne bodo pobožni kristjani, ki store to delo ljubezni, vsled tega na škodi? Zlasti če so veliko zagrešili v življenju, ali bodo morali vse kazni sami prestati, ker so se odpovedali vsem zadoštilnim delom v svojo korist in jih odstopili dušam v vicah? Ta bojazen nikakor ni upravičena. Nasprotno moramo trditi, da ravno s tem mi veliko pridobimo. To je dejanje izredne ljubezni, katero mora pač posebno dopasti troednemu Bogu, preblaženi Devici Mariji in vsem svetnikom. Naše zasluženje more to le v veliki meri pomnožiti, kar je gotovo brez primere več vredno kakor odpuščanje vseh časnih kazni. Zagotovimo si s tem milostljivo sodbo božjo po obljubi Jezusovi: »Blagor usmiljenim, ker bodo

dosegli usmiljenje.« (Mat. 5, 7.) Naklonimo si pa posebno duše v vicah, ki postanejo vsled tega v nekem pomenu naše dolžnice. S svojo priprošnjo bodo pripomogle, da bomo tudi mi v najkrajšem času rešeni iz vic, ali pa znabiti takoj po smrti postanemo deležni sreče, Boga gledati iz obličja v obličje.

Kako pa naj se človek zaveže k temu dejanju? Stvar je kaj priprosta. Zadoštuje samo notranja volja in sklep, vsa zadošččenja darovati dušam v vicah. Cerkveni pisatelji sicer navajajo tudi par molitvic, s katerimi moremo tudi v besedah izraziti to svojo notranjo voljo. Neka prav kratka se glasi: »O moj Bog, v združenju z Jezusom in Marijo ti darujem za duše v vicah vsa svoja zadoštilna dela kakor tudi ona, ki mi jih bodo naklonili drugi v življenju, ob smrti in po smrti.« Kakor rečeno, zahteva se ta molitev ne, je pa umestno in modro, da jo večkrat ponovimo, da se tembolj zavedamo, kaj smo storili in da s tem večjo vnemo vztrajamo v tem, kar smo začeli.

Preostaja nam le še govoriti o pravicah, ki jih daje sveta Cerkev v tem slučaju. Te so izredno velike. 1. Vsi, ki so storili to dejanje, morejo dobiti popolni odpustek:

a) vselej, kadar gredo k sv. obhajilu, b) vsak ponedeljek, ako so v tolažbo dušam v vicah pri sveti maši. Pogoj za oba odpustka je: obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. Očeta. Kdor torej hoče dobiti v ponedeljek dva popolna odpustka, mora iti k sv. obhajilu, biti pri sveti maši in dvakrat moliti po namenu sv. Očeta. 2. Vse odpustke, ki so bili že dovoljeni ali bodo še v prihodnje daní, morejo obrniti dušam v vicah.

Za duhovnike velja še posebej, da imajo vse dneve v letu osebno pravico privilegiranega oltarja.

Kdo bi se še obotavljal storiti to ljubav dušam v vicah, ako resno vso stvar premisli? Saj mu je tako mogoče vsak dan dobiti dva popolna odpustka. Ako moli po sv. obhajilu v cerkvi po namenu

sv. očeta, dobi popolni odpustek, ker je storil dejanje junaške ljubezni in ako moli ono molitev pred podobo Križanega, o kateri smo zgoraj govorili, in tudi moli po namenu sv. Očeta, dobi zopet drug popolni odpustek. V ponedeljek postane celo lahko deležen treh, ker ima v ponedeljek pravico še do odpustka, ki smo ga pravkar omenjali.

* * *

Vir neprecenljivega bogastva nam je Cerkev odprla z odpustki. Pristop nam je vsem lahak, korist pa tako neizmerna. Ljubezen do bližnjega nam veleva, da moramo pomagati rajnim, zlasti tistim,

ki so bili z nami v ožji zvezi. Darujmo jim radi odpustke! Veliko kazni za svoje grehe zaslužimo tudi mi; ne vemo pa, koliko bodo storili za nas po smrti naši sorodniki in prijatelji; morda bodo kleli naš spomin, mesto da bi kaj storili za naše rešenje iz vic. Sedaj, ko še živimo, je prijeten čas, da si sami lahko pomagamo; potem pa »pride noč, ko nihče ne more delati.« (Jan. 9, 4.) Ako smo pa velikodušno prepustili vsa zaslužna dela dušam v vicah, tem bolje za nas, ker v njih smo si »pridobili prijateljev, da nas, kadar obnemagamo, vzamejo v večna prebivališča.« (Luka 16, 9.)

Viktor Čadež.

Pajek in muha.

Iz zakotnih prostorov. — Posnel P. P.

(Konec.)

No, v srcu je bila vendarle radovedna, kakšna je tista klobasica, ki jo ima baje pajek v svoji shrambi. Bilo bi nekaj vredno, ko bi mogla pogledati, kakšna jedila hrani v svojih zalogah pajek, ki se šteje med največje sovražnike mušjega rodu . . . Pred tednom — zdaj ji prihaja namar — je bila izginila njena eno leto starejša sestra in še danes se ne ve nič o njej. Kaj ko bi . . .

Zagomazelo ji je po nežnih udih, ko se je spomnila, da je morda doletela sestrico smrt ravno v teh-le mrežah. Vendar, radovednost je bila večja. Ko bi pač mogla pogledati tako-le z daleč in iz viška v pajkov stan? Kdo ve, morda bi zagledala med ostanki jedi tudi kosec nekdanje svoje sestrice . . .

Odletela je v sobo, daleč proč; zakaj nepopisen strah jo je izpreletel pri zadnjih mislih. Ah, ali je ni dobra mamica tolikokrat svarila pred mrežami, ki se raztezajo po skritih, nekoliko temnih kotih!? Sladke besede sicer vabijo, toda mreža, ko enkrat zagrabi, baje ne izpusti več . . .

Toda, ah, da bi mogla videti le z daleč, le iz viška!

Zum, zum, zum — in v tretjič je priletela nazaj ter sedla na svoj prostor; priznati moramo, da par milimetrov dalje proč, nego prvič!

Zopet je zabliskalo pajku oko; toda samo za hip, ker čustva svoja je moral skrivati. Potuhnul se je ter molčal nekaj časa kakor ubit. Potem pa je raztegnil prvi par svojih dolgih nog kakor v polkrogu nad glavo v znamenje ginjenosti in občudovanja:

»Oh, kaj vidim! Srečne moje oči, ki morejo občudovati lepoto tvojih nežnih udov, prijateljica mlada! Imej usmiljenje z menoj, kraljica jasnega zraka in oddalji se, te prosim. Ali pa skrij prelest svoje lepote; zakaj moje oko ne more prenašati čara, ki žari iz tebe. Tvoje mlekolobelo, vitko telesce, posuto s črnosvitlimi kolobarčki, tvoja prozorna krilca, gibki rilček, — oh, meni se vrti v glavi. Jaz poginjam . . .«

Ko je muha slišala toliko hvalo, ji je veselja in ponosa vztrepetalo mlado

srce. Da ima lepo, svitlo telo: tega ji res dotlej še nihče ni rekel. Nasprotno! Njeni občudovalci in prijatelji so ji pač hvallili oči, nožice, krila — da! Toda na njenem telesu niso mogli najti prave lepote. Pajek pa, kakor je videti neumen, je znal najti tudi na njenem telesu lepote in prednosti, ki so se skrivale očem drugih. Glej no, saj pajek ni tako neumen, kakor je videti neroden. Na vsak način zasluži, da se mu vrne s prijaznostjo njegova vijudnost. Prijazen pogled, to še ni toliko!

Polna hvaležnosti ga je pogledala naravnost in odkrito, prvič kar sta se seznanila . . .

»Glej, glej! Saj tako grd pa tudi ni, kakor sem mislila!«

Kar naenkrat se je namreč muhi zadelo, da ima tudi pajek na sebi nekaj prednosti, ki jih navadna bitja ali nočejo ali ne morejo zapaziti. Dolge, gibke noge, močne rame, jeklena prsa, lepo zaokroženo, pikičasto telo: ali ni vse to nekaj, na kar je tudi Pajek lahko ponosen!? Pa nad vse telesne lepote še njegova izredna vijudnost in postrežljivost! Da, kar naravnost dvorljiv in galanten zna biti! E, pajek pač ne zasluži, da je pri vsem mušjem rodu na tako slabem glasu!

»Prijatelj sosed, pozdravljen! Glej, kako lepo sije solnce v tvojo mrežo. Rada bi videla, kakšna so tvoja notranja stanovanja . . . Pa kakor vidim, povetil si glavo. Kaj ti je?«

»Žalosten sem,« je odgovoril pajek in nekaj kakor solza mu je porosilo okrog oči . . .

»Žalosten si? In zakaj?« je popraševala skrbna muha. Radovednost je bila njena napaka.

»Lepa stvarica, žal mi je, dasi ne morem pomagati. A res je tako! Ti ne moreš, ti ne smeš v moje stanovanje.«

»Zakaj ne?«

»Oprosti! Poprej sem bil predrzen preveč, da sem ti ponujal svoje revne prostore v stanovanje. Vem, da je moj stan vse preveč reven, da bi nožica, ka-

kor je tvoja, četudi le za trenutek stopila preko mojega praga . . . A pri vsem tem moram reči: smiliš se mi, ker ne smeš v moje stanovanje.«

»Kaj?« se je začudila ponosna muha, »smilim se ti? Čemu?«

»Smiliš se mi, ker v moji hiši, kakor je revna, je vendar nekaj lepega in dragocenega. In to bi tebi tako služilo, kot nikomur drugemu; zakaj lepa si kot nihče drugi . . . Toda, čemu bi govoril, ko vidim, da je vse zastoj!«

»O, o, o, kaj pa je tisto, ki je tako lepo in dragoceno?« se je čudila radovedna sosedica; zakaj tudi nečimurnost je bila njena slaba lastnost. »Povej, povej, prijatelj, kaj imaš zame tako lepega; hvaležna ti bodem!«

In nevede in nehote se je primaknila nekoliko bližje . . .

»E, nič drugega kot malo, lično ogledalce. Viselo je poprej v kotu med oknom. Pa veter je potegnil in zapon, ki je bilo na njej ogledalce pritrjeno, se je odtrgalo in ogledalce je padlo naravnost v mojo mrežo. Ni sicer veliko, a je dragoceno. In tebi, ki se bodeš zdajinzdaj morala pripraviti na svatbo, bi zelo koristilo. Ogledalce bi ti namreč pokazalo tistih par napak — —«

»Kaj? Napak?!«

»E, tistih par napak, ki jih pa nimaš na svojem telesu, ampak le na svoji obleki.«

»Kaj, kaj, kaj?« je hitela užaljena lepota. »Kakšnih? Kje?«

S strahom se je ogledovala na vse strani, da bi zapazila nered ali napako na svoji obleki.

»E,« jo je tolažil pajek, »ni veliko, ni vredno, da bi govoril. Vendar ker je na tebi vse kar najbolj lepo, zato tudi male napake bodejo v oči . . . Sicer pa, jaz bi ti pomagal pri tem in v par sekundah bi bil odpravljen ves nered. Ena zapon tu na levem krilu je pripeta nekoliko postrani. Kdo drugi bi tega ne zapazil; toda jaz sem strokovnjak, kar se tiče vezi in zapon — —«

»Postrani? Ali res postrani?« je mrmrala prestrašena muha in se sukala v krogu, da bi mogla pogledati gori vrh krila; kar pa se ji seveda ni posrečilo.

»Postrani,« je trdil pajek, »toda to se brez ogledalca ne bo moglo popraviti. Zato pravim, da mi je žal, da v mojo hišo ne smeš . . . Sicer pa: jaz sem truden. Govorjenje me je izmučilo. Rad bi se nekoliko spočil. Srečno in brez zamere!«

Predno je preteklo par sekund je že smrčal v kotu mreže ter bil gluha za vsa vprašanja. O ta pajek! In vendar je imeia muha pripravljenih še toliko vprašanj!

Kar se da nesrečna in potrta je letala semintja. Nikjer ni mogla najti miru. Odletela je v kot za peč, sedla na rob peči, prehodila vse štiri palice, ki so visele od stropa, sedla na mizo, srebalala ostanke kave, — toda vse zastonj! Miru in zadovoljnosti ni bilo. Žarka radovednost, da bi se ogledala v pajkovem zrcalu, jo je gonila vedno zopet nazaj v bližino pajkove mreže. Na dnu srca jo je sicer nekaj svarilo; bilo je kakor glas njene skrbne mamice . . . Toda jezno in slabe volje je zatrla v sebi vznemirjenost. V hitrih kolobarjih je šlo vedno bližje. Pogledala je za hip prav od blizu; a v strahu zopet odletela. In ko je videla, da pajek v klopčič zvit leži in smrči kar naprej, je bila zopet bolj pogumna. Odletela je nalašč nazaj v sobo glasno in bučeče. Pajek ni slišal . . . Niti ganil se ni. In vrnila se je zopet čisto tiho ter ob-

letela mrežo, kar se da previdno. Videla je, da pelje v notranje prostore nekak rov, ki ga je bil črv izgledal v obod okna. Kaj je bilo na dnu tega rova, tega seveda ni bilo mogoče videti. A radovednost je bila čezdalje večja. Kdo ve, morda se raztezajo tam notri svitle, prostorne sobe in na steni ene izmed teh lepo, svitlo ogledalce . . . Ah!

Sama ni vedela, kedaj je prišla mreži preblizu. Zadela je ob drobno, komaj vidno nitko. Strahu se je stresla. Hotela se je izmotati, toda — hop! Pajek se je zaobrnil kot blisk, priredel še eno, dve, tri nitke — vse to je bilo v trenutku — ter pritegnil revico v svoje zanjke . . .

Ds - ds - ds - ds - dzirididididi - ds - ds - ds - sss - ss - s . . .

In bilo je po mladem življenju!

* * *

In še ga gledam in opazujem — včasih po cele ure — kako preži v svojem kotu. Miren je in ukopan, kot da ni trohice življenja v njem. Miren celo tedaj, ko se je neprevidna mušica približala do milimetra. A v hipu je oživel, kot da ga je prešinila električna iskra, ako se je nesrečna muha zadela v prvo zanjko . . . Studi se mi njegova prekanjenost in krvoločnost. A ko obžalujem osodo mladega življenja, moram priznati na svojo žalost, da nesreče ni kriv le njegov pohlep, ampak tudi njena obžalovanja vredna neprevidnost . . .

Dekleta, ali razumete to povest?

Šola krščanske popolnosti.

Drugi tečaj.

(Dalje.)

5. Debata o »velikih vratih«.

Kaj da je debata, to vedo v našem naprednem času, ko se po izobraževalnih društvih, zborovanjih itd. toliko predava, že v vsaki hribovski koči. In ker v našo šolo hodijo bolj »ta veliki« in ker so ti

dandanes navajeni na debate po končanih predavanjih, pa otvorimo še mi debato o našem zadnjem predavanju o »velikih vratih v naše srce«.

Najprej vstane Ant e A k a d e m i k, ki je zadnjič slučajno prišel v našo šolo,

nekako tako kakor Poncij Pilat v apostolsko vero, se upre z obema rokama ob klop, gleda par trenutkov molče predse na klop, dvigne potem glavo in smela, prostodušna beseda zazveni izza obora njegovih belih zob: »Gospod predavatelj je omenil slike, fotografije, kipe in kipiče, da se ne smejo gledati, če jih je umetnik, ki jih je slikal, oziroma izklesal, majhno premalo oblekel. Smatram za svojo sveto dolžnost, da v imenu umetnosti in v imenu napredka protestiram proti ozkosrčnemu naziranju, da se nage umetnine ne bi smele gledati. S tem naziranjem zapirate ljudstvu vrata v tempelj umetnosti. Umetnost je sama sebi namen in ne pozna drugih zapovedi kot svojih lastnosti. In zato je mnenje predavateljevo o tem popolnoma nazadnjaško, srednjeveško, omejeno, janzenistično in v prekem nasprotju z modernim mišljenjem olikanega sveta. In s tem se to mnenje samo obsoja. Končal sem.«

Ravno hočemo gospodu Akademiku stvarno odgovoriti, pa se dvigne J a k a N a r a v n o s t, predsednik h skega izobraževalnega društva, prebrisana glavica — tovariši mu pravijo »jezični dohtar« — le malo nagel je včasih, prosi besede in začne: »Gospod Akademik, tudi mi kaj beremo in mislimo in stavim, kolikor hočete, da se jih izmed sto, ki gledajo nage umetnine, gotovo nad devetdeset naslaja samo ob nagoti, ne pa ob umetnosti takih umetnin. Potrebnejša in bistvenejša kot umetnost je morala (nравnost) in zato je umetnost ne sme podirati. Zato so pa tiste besede o namenu umetnosti, kakor tudi vse druge take besede same pleve, sama prazna slama, in kar imenujete Vi vrata v tempelj umetnosti, so v tem slučaju čisto navadna vrata — oprostite! — v svinjak.«

Zavoljo te zadnje besede, ki ni čisto nič parlamentarna, moramo seveda Jaka »k redu poklicati«, med tem se je pa gospod Akademik, ko je slišal Jakova »hogokletstva« zoper umetnost, že obrnil, vzela klobuk in palčico in — drlesk! — so

se zaprla vrata za njim. Ker torej Akademika ni več, da bi Jaku ugovarjal, in ker v srcu damo Jaku čisto prav, preidemo k dnevnemu redu.

Kmalu nato pokaže z roko, da bi rad govoril, J a n e z K o r a ž a in začne: »Jaz bi bil pa tega mnenja, da bi to še ne bilo nič hudega, če človek tupatam pogleda take in enake, po mislih predavateljevih nevarne stvari, da le v srcu v nič slabega ne privoli. In opozarjam na besede svetega pisma, ki sem v ugodnem položaju navesti jih i z latinskim besedilom: »Omnia munda mundis« (Tit. 1, 15), ali slovensko: »Čistim je vse čisto«. Upam, da mislim prav in da mi bodo i drugi pritrdili.«

In če vsi, ne jaz, dragi moj Koraža. Odgovarjam obenem na Akademikov ugovor, v kolikor ga še ni zavrnil Jaka Naravnost. Taka koraža bi bila vsakemu, ki bi se hotel ravnati po teh mislih, v pogubo in ravno toliko pametna in dovoljena, kakor če bi hotel kdo v ogenj skočiti s trdnim namenom, da noče zgoreti. Nismo iz lesa, tudi angeli ne, ampak ljudje smo z zelo pokvarjeno človeško naravo. — Kar se pa tiče navedenih besedi svetega pisma, pa prvič sveto pismo na omenjenem kraju nikakor ne govori o kreposti čistosti, ampak o judovskih postavah glede čistih in nečistih jedi, drugič pa, če že hočeš obrniti besede na naš predmet, pravim: Dobro! Ali je pa človek v splošnosti res tako čist, da mu pogled na nesramne reči ne vzbuja pohotnosti? Kdor pa to brez zadostnega vzroka dopušča, greši, pa četudi ne privoli v grešno slò — tako nas uči pravoslovje.

In zopet se pokaže roka. To je pa Mirko Bistromisl, ki dé in pravi: »Kako pa je potlej s tistimi, ki morajo včasih že po svojem poklicu gledati nevarne stvari? — podrobnosti ne navajam. Če nočejo gledati, ni prav, ker jih poklic k temu mora, če pa gledajo, pa zopet ne. Prosim, da se nam ta voz razvozla.«

Kakor se tak, ki se podaja v nevarnost brez zadostnega vzroka, ne more za-

našati na božjo pomoč, tako je takemu, ki mora v nevarnost že po svojem poklicu, božja pomoč vedno na razpolago. In če mu pri tem tudi pridejo skušnjave, da le vanje ne privoli, pa je prav. To sledi že iz splošnega pravila: Kedarkoli izhajajo taki pogledi iz razmerno zadostnega razloga, tedaj niso greh, četudi bi povzročevali skušnjave, da se le v te ne privoli. Seveda je treba paziti, da človek sam sebi ne laže, da dela po svojem poklicu ali da ima dovolj vzroka.

Po Bistromislu se pa oglasi k besedi Martin Tolažba in izpregovori: »So ljudje, ki jim tako nagajajo misli zoper angelsko čednost, da jim silijo v glavo kakor mravljinici v lonec za med ob vsakem pogledu, tudi na najnedolžnejše reči, ob katerih drugim še oddaleč nič slabega na misel ne pride. Smatram, da bi bilo dobro, da bi se tudi za te kaj nasvetovalo.«

Vzrok, da se komu ob takih čisto nedolžnih rečeh vzbujajo nečiste misli, ne tiči v teh rečeh, ampak v takem človeku samem oziroma — včasih — v skušnjavcu. Zato bi pa bilo popolno neizdatno sredstvo, krotiti poglede na take stvari, ker se bi vkljub tej krotitvi slabe misli že itak vzbujale, in nespametno bi bilo, ker dosledno bi se iz tega izvajalo, da bi moral tak človek naposled mižé okoli hoditi. Še več: tako počenjanje bi bilo ravno vzrok vedno pogostejših in nagajivejših misli in bi spravilo naposled človeka v obup ali pa ob pamet. Zdravilo: Takih pogledov se namenoma nikdar ne ogibati, ampak začeti vselej, kadar se človek zavé grešnosti teh misli, mirno — brez strahu in trepeta! — na kaj drugega misliti. Sčasoma potem take misli popolnoma izostanejo.

Zdaj se pa dvigne Ahasver in pripomni: »K poglavju ‚Vrata v magacin‘ par opazk! Po mnenju predavateljevem bi človek ne smel gledati in občudovati krasote božjega sveta in v ta namen ne potovati v tuje kraje. In vendar smo že

večkrat ravno od njega slišali, da je svet odprta knjiga o Bogu, nekako sv. pismo v podobah. Dosledno bi se potem morala prepovedati tudi romanja na božja pota, ker vemo, da se hodi na božja pota tudi zato, da se kaj novega vidi. Mislim, da se je predavatelj, kakor tisti Lah, nekoliko prehudo na osla zagnal, tako da je na drugi strani doli padel. Toliko v pomislek!«

Dragi Ahasvere, beseda: Lepa knjiga ima lahko dva pomena. Eden občuduje knjigo, ker je lepo tiskana, iz finega papirja, okrašena z ilustracijami, ukusno vezana, z zlato obrezo itd. Tak si torej ogleda knjigo in pravi: »Lepa knjiga!« Drugi se pa za te zunanosti ne zmeni bogve kako, ampak knjigo odpre, se zatopi v branje in ko neha brati, tudi pravi: »Lepa knjiga!« Tako je tudi v našem slučaju: vse je odvisno od namena, zavoljo katerega se svet ogleduje. Če le zavoljo tega, da si človek ob njegovi lepi zunanosti in pisani mnogovrstnosti pase radovedne oči in prazno, vedno po novih čutno lepih rečeh koprneče srce, potem bo tako srce kmalu magacin. Če zavoljo tega, da se človek tako razvedri n. pr. po napornem dušnem delovanju, je to po pameti, prav in v zmislu popolnosti. Če pa zavoljo tega, da človek bere v tem svetu o Bogu: to je pa popolno. — Isto velja tudi o božjih potih. Če je glavni namen teh potov gostilna in zabava, potem so ta pota presneto malo božja. Kdor pa poleg glavnega namena, poleg časti božje in zveličanja svoje duše išče kakor za nameček še poštenega razvedrila, no, temu gotovo ni nič reči. Kogar pa vodi na božjo pot samo ozir na Boga in na svojo dušo, ta pa dela popolno. — Kdo je torej z osla padel, dragi Ahasver?

Prosim, ali želi še kdo besede?

Nekaj časa vse tiho, potem pa vstane Lukec iz Zajčjega potoka in pravi s tihim, malce jecljajočim glasom: »Ali bi ne bilo dobro, da bi se o takih grešnih, pohujšljivih rečeh, kakor smo se danes, v naši šoli ne menili več?«

Ne boš, Lukec! Menimo se resno in z dostojno besedo o obče znanih, a včasih malo umevanih stvareh, tako da ravno vsled tega neznanja nekateri padajo v velike nerodnosti, dočim se drugi zavoljo čisto nepotrebnih in neutemeljenih hudih dušnih nemirov glede teh reči včasih ne vedo kam dejati. Da bi bilo obojim nekoliko v korist, smo priredili to debato. — Ker se nihče več ne oglasi, zaključim pomenek s par besedami:

Da je pogled v nedolžno otrokovo oko izmed najlepših stvari, ki nam jih

nudi grešna zemlja, je priznana stvar. Ali meni ugaja še bolj izrek nekega angleškega pisatelja, ki pravi, da je ni lepše stvari na svetu kot oko starega irskega kmeta, toliko žive vere in toliko v težki in trpki šoli življenja očiščene, nebeško jasne in v nebeškem miru zasidrane duše da sije iz njega. O dal Bog, da bi tudi nam po Slovenskem sijale vsepovsodi jasne zvezde otroško nedolžnih mladih in se svetili brušeni biseri z vero, milostjo in ljubeznijo prepokenih starih oči!

Dr. Ant. Zdešar.

Jafa, sredi mesta.

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Dobili smo še osem dobrih odgovorov k prvi vadbi, pa žal prepozno; ker uredništvo »Bogoljuba« hoče imeti do 12. dne v mesecu že vse spise v roki.

Sklep druge vadbe je tak-le: Učencev ni bilo mnogo; nekateri menijo, da je bila naloga pretežka. Vendar je došlo več spretnih odgovorov. Poskusimo torej rešiti vprašanja skupno v šoli!

Sv. Boštjan je bil vojak, častnik telesne straže cesarja Dioklecjana, hudega sovražnika kristjanov. Boštjan je sprejel sveto vero in se je tudi prizadeval po veri živeti. To pa ni ostalo dolgo skrito cesarju in njegovim poganskim dvorjanom. Cesar ga pokliče predse in vrlega častnika zapeljuje v odpad

od svete vere. Ko pa izprevidi, da je ves trud zastoj, ga obsodi na smrt.

Sv. Neža je najslavnejša med številom devic - mučenic v katoliški Cerkvi. Rojena je bila v Rimu od imenitnih in premožnih staršev in izrejena v krščanski veri. Ker je bila lepa in bogata, je imela mnogo snubcev, pa je vse odklonila. Eden izmed njih jo zatoži, da je kristjana. Bila je še le v 14. letu, ko jo pokličejo pred sodbo. Sodnik poskuša s prošnjami, grožnjami in obljubami, da bi jo pripravil v to, da malikom daruje; pa ne opravi nič, zato jo obsodi na smrt kot zaničevalko malikov. Veselega obličja gre na morišče; sama odkrije vrat in skloni glavo rabeljnu, da jej odseka glavo. Ljudstvo, to videvši, je glas-

no jokalo, devica pa je s smehljajem na ustnih šla v smrt. Osmi dan po smrti se je prikazala v spremstvu rajskih devic svojim staršem, ki so žalovali na njenem grobu in jih je potolažila.

1. Mučenec po nauku sv. Cerkve je tisti človek, ki pretrpi mučeniško smrt. Izpolniti mora te-le pogoje: pretrpeti mora nasilno smrt za sveto vero; muke, trpljenje in smrt mu napravijo sovražniki Kristusovi, ki pa na videz kake drugačne vzroke kažejo; te muke in smrt mora človek sprejeti brez odpora; ne sme se braniti s silo smrti.

2. Splošna in daljna priprava na trpljenje je živa vera, katero človek spoznava brez strahu pri vsaki dolžni priliki. — Dobro je prebirati življenje Kristusovih mučencev, ker taki zgledi vlečejo.

Ako je nevarnost že blizu, je treba prejeti sv. zakramente in pomnožiti goreče molitve za to veliko milost in za stanovitnost v trpljenju.

Kedar stopi pred sodnika ali pride v roke rabljeve, naj v živi veri in sveti ljubezni daruje svoje življenje Jezusu, potem pa se prepusti popolnoma v njegove roke; saj je obljubil svojim mučencem svojo pomoč. Zdaj je človek nepremagljiv, ker je Kristus ž njim in v njem.

3. Mučeniška smrt izbriše človeku vse grehe in je zadostilo za vse kazni storjenih grehov. Duša gre po taki smrti naravnost v nebesa.

To je resnica naše vere, katero potrjuje sveto pismo in ravnanje sv. Cerkve, ki nikdar

ne preiskuje življenja mučencev, kakor dela pri drugih svetnikih, ampak samo njihovo smrt, pa jih časti kot svetnike in svetnice božje. — V nebesih uživajo mučenci in device še posebno čast, — »gloriola« imenovano.

4. Zgledi mučencev in mučenk Kristusovih so velikega pomena za naš mrzli in leni rod. Mučenci so bili pravi junaki proti nam bornim slabičem; sram nas mora biti, ko se primerjamo ž njimi. — Pboljšajmo se!

»Nebeško kraljestvo silo trpi«, pravi naš Zveličar, in sv. apostol Pavel nas uči: »Vsi, ki si prizadevajo pobožno živeti, bodo trpeli preganjanje.«

To je torej pravo znamenje za nas, da živimo pobožno, če trpimo preganjanje. »Blagor njim, ki trpe preganjanje zavoljo pravice, ker njihovo je nebeško kraljestvo«.

Tretja vadb.

Praznik sv. Jožefa obhajamo 19. sušca. Preberite njegovo življenje in rešite ta-le vprašanja:

1. Katere časti in službe je opravljal sv. Jožef v sv. družini, dokler je živel na svetu?

2. Kako izvršuje zdaj to varstvo sv. Jožef v katoliški Cerkvi?

3. Katere dežele časte sv. Jožefa za svojega deželnega patrona?

4. Kdaj posebno potrebujemo pomoči sv. Jožefa, in kako si jo zagotovimo?

5. Ali bi ne bilo dobro izbrati si sv. Jožefa za varuha krščanske omike?

O p o m b a : Pričakujemo iz vsake Marijine družbe vsaj en odgovor.

Slovinci prvič v Sveti deželi.

(Piše urednik. — Dalje.)

Petdnevna plovba po morju je bila torej končana. Pripluli smo pred Jafo. Ne more pa v Jafi ladja pristati in pritisniti prav do brega, ker ravno pred mestom štrlé iz morja kakor nekak grebén skalne čeri ali pečine. Kje drugod, kjer je toliko prometa, bi jih bili že davno razstrelili in odpravili, ali pa preko njih potegnili v morje nasip (molo). Turk je seveda za to prelen. Drugi vzrok, da tako puste, je pa najbrž ta, da imajo Arabci s prevažanjem v čolnih svoj zaslužek.

Poleg tega, da so nam napoti te čeri, je pa morje pred Jafo tudi rado nemirno. Zato je tedaj ta prevoznja z ladje na jafsko obrežje najbolj kočljiva točka na celem potovanju v Sveto deželo. No, kake prave nevarnosti v resnici ni, kajti Arabci so spretni in krepki

veslači, da se jim človek že sme zaupati. Če je pa morje tako, da je res kaj nevarnosti, potem pa sploh ne puste na suho. Seveda ni prijetno tam na morju čepeti in ždeti; a bolje je vsekako kakor kopati se v malo preveč mokrem morju.

Res, kakor hitro je naša ladja obstala, jeli so se ob obrežju gibati in zibati čolni in se pomikati proti nam. Z velikim krikom pridrve Arabci do nas, da bi se jih človek skoro ustrašil, češ, da nas bodo vse v morje pometali. No, ta strah je popolnoma nepotreben. — Ko je bilo vse pripravljeno, gremo z ladje po stopnjicah dol; na zadnji stopnjici te pa pograbi krepka roka Arabca, ki te poda zopet svojemu tovarišu, stoječemu v čolnu, kateri te prime in posadi na sedež; tako da

kar sfrčiš in prideš v čoln brez vsakega truda. To gre nekako tako, kakor si časih podajajo ali mečejo opeko drug drugemu iz rok v roke. Skušajo jih pa nabasati veliko v en čoln, menda ker imajo po številu glav tudi plačilo. Ko je čoln napolnjen, prično veslati v taktu in jo dobro brišejo preko valov, v katerih se potaplja čoln in zopet dviga. A zdaj se je — takoj kakor hitro smo prišli z Arabci v dotiko — pričelo to, kar se je nadaljevalo ves čas, dokler smo bili med njimi, namreč fehtarija, prosjačenje in izžemanje brez konca in kraja. Dočim drugi veslajo, ti začne eden pobirati in bi najrajši imel od vsakega po eno krono. In ker se od nemških romarjev nauči par nemških besedi, porablja to svoje velikansko znanje nemščine, da bi izžel iz ljudi kar največ kronic: ajne Krone, ajne Krone — gut, kar je pa manj kakor ajne Krone, je pa nicht gut. Právzaprav jim ne gre nič, ker so plačani; a nekaj se jim navadno daje. Seveda v strahu, da bi jih ne prevrnili v globočino morja, kakor nekdanj preroka Jona, hite romarji iskat svojih kronic in mu jih metat v njegov nenasitljivi fes.

Из stolpa frančiškanske cerkve sv. Petra, ki se dviga nad vsem mestom, nam je vihrala v pozdrav zastava Svete dežele (s peterimi križi) in zvonovi so nas pozdravljali. Na obrežju pa so nas pričakovali: avstrijski konzul, Venko se menda piše, rodom Korošec iz Pliberka, učitelja sin; njegova gospa je pa Ljubljanka, Slovenka, domača in krščanska žena. Dalje: rektor (ravnatelj) avstrijskega hospica (gostišča), naš rojak prelat dr. Martin Ehrlich, doma iz znane slovenske rodbine v Žabnicah pod svetimi Višarjami na Koroškem; P. Benigen Snoj, frančiškan, doma iz Zagorja ob Savi, sedaj že več let dušni pastir naših rojakov, Slovencev in Slovenk v Aleksandriji in Kaíri, in g. dr. Janez Zorè, ki je eno leto študiral v Palestini. Moja prva pot je bila na bližnjo pošto, da udarim na brzovav v Ljubljano veselo poročilo, da smo srečno dospeli in stopili na sveto zemljo. Na ulici v Jafi so se nam takoj pokazali pravi orientalski prizori. Ob stenah so sedeli v dolgih vrstah možaki in pušili ne iz pip, ampak iz steklenih posod, ki so stale na tleh. Mislili smo, da pijejo opij, pa je bil menda vendarle tobak. Drugi so nas obsuli in nadlegovali z raznimi rečmi. Nekateri so ponujali sadje: troben, troben (Trauben)! Videli smo, da je grozdje palestinsko z debelimi podolgastimi jagodami res »lepo za oko in prijetno za okus«, — dasi tako velikih grozdov ravno nismo dobili pred oči, kakor so jih »ogledniki« nosili na svojih ramah. Tukaj

smo tudi začuli prvič tisto pesem, ki nam je potem donela nasproti od vseh strani in so jo peli in ponavljali kakor vrabci na strehi vedno venomer stari in mladi, moški in ženske v vseh mogočih tonih: nizko in visoko, hrapavo in zategnjeno, časih pa tako milo in ginljivo, da bi se človeku res skoro srce raztajalo: bakšiš (dar), bakšiš; havadža (gospod), bakšiš, bakšiš, bakšiš! Kdor te pesmi noče poslušati, pravi dobro potopisec v »Novem času« — naj se le kar brž obrne in napravi nazaj proti Evropi!

Ko smo bili vsi skupaj na suhem, smo šli v breg proti frančiškanski cerkvi. Tam smo malo pomolili, se zahvalili Bogu za srečno dosedanjo pot, prejeli blagoslov z Najsvetejšim, potem se pa odpravili iskat kosila. Druga skupina je obedovala v frančiškanskem samostanu, ostale štiri so pa korakale ven na kraj mesta, kjer stoje nekateri čedni hoteli in kjer smo bili prav dobro postreženi. — Hodeč skozi mesto smo imeli priliko opazovati tamkajšno življenje, ki je vse drugačno od našega. Dočim se naše življenje skriva bolj po hišah, se tam razvija zunaj na cesti. Vse prodajalne so široko ven na ulico odprte, sadeži in jestvine razstavljene, da se muhe v trumah po njih pasejo in se človeku vzbujata tak apetit... Možaki kosmati sede ob zidu, pušijo tobak, ženske zamazane, otroci raztrgani tekajo po ulicah, vmes pa živina: kamele, osli, konji... Šiba, ki je v naših kulturnih deželah postavljena bolj v kot (pa prihaja vendar zopet vedno bolj do veljave), igra v Orientu še vedno veliko vlogo. Ravno ko sem stal v frančiškanski cerkvi na prižnici, dajoč romarjem razna navodila, je začel pred odprtimi cerkvenimi vrati policaj opletati ne z navadno šibo, ampak z volovsko žilo po celi kopi otrok, ki so nad nami radovednost pasli, da je kar odmevalo po cerkvi. Moral sem se jim nasmehniti.

Po opravljenem kosilu pa hajd na kolo-dvor! Velikansk prah je ležal in se vzdigal po ulicah, kjer smo šli. Ni čuda, dežja že ni bilo več mesecev; da bi pa kdo prah kako odpravljal, to jim še na misel ne pride.

Po železnici v Jeruzalem! Vlak v Jeruzalem — vstopiti! Postaja Jeruzalem — izstopiti! To se nam kar čudno sliši. Ne v stari ne v novi zavezi ne beremo v svetem pismu kaj takega. V Jeruzalem se potuje peš ali na osliču, na muli, konju ali kameli. Tako je potovala sv. družina, tako sveti trije Kralji, tako tudi romarji, ki so hodili v prejšnjih stoletjih v Sveto deželo. Gotovo je tako romanje idealnejše, spominja bolj na stare svetopisemske čase; romarji si ložje natanč-

nejše ogledajo vse zgodovinske kraje; ko zagledajo Jeruzalem, stopijo na tla, ga pozdravijo in poljubijo sveta tla, ki so toliko znamenita za kristjana. Res, dasi nekoliko naporno, je vendarle lepo tako potovanje. Poznamo celo gospoda, ki menda samo zato noče več v Sveto deželo, za katero sicer ves gori, ker jo kvari železnica; pokazala bi mu ves okus.

No mi smo bolj praktični ljudje, ne toliko idealni. Mislimo si celo, ko bi železnica šla po celi Palestini gori od Jeruzalema do Nazareta, kar se bo kdaj gotovo še zgodilo, da bi bilo to zelo praktično, in bi se cela sveta zemlja ložje ogledala.

Veseli torej, da tako zložno pridemo do svojega cilja, smo zasedli v Jafi dva precej dolga vlaka, ki sta zdrčala z nami proti — svetemu mestu. S sveto radovednostjo in ve-

svetega pisma znano saronsko ravnino. Kako znamenita zgodovinska tla so to! Kaj se je vse v preteklih časih tu godilo! Potniku stopi vse to pred oči. A mene bi predaleč zapeljalo, ko bi se hotel tukaj spuščati v pretekle čase.

Ta ravnina je menda zelo rodovitna. Takrat je bila skoro gola. Pomisliti je treba, da ni bilo dežja že pol leta. Kakšno bi bilo pri nas, ko bi pol leta ne bilo kaplje dežja! Kakor znano, sta tam samo dva poletna časa — poletje in zima — deževna in suha doba. Pač pa smo videli kakor v mestu Jafi tako še posebno tukaj izven mesta začuda veliko razne živine; cele čede ovac, kamel, in tudi goveje živine. Od česa le tolika množica živali živi, ko ni videti skoro nič zelenega, to mi je bila uganka. Menda jedo prst ali ka-

Oljska gora z ruskim stolpom.

liko pazljivostjo smo ogledovali kraje, mimo katerih smo še vozili; zemljo, o kateri smo od otroških let dalje toliko slišali in brali, si jo v duhu po svoje predstavljali in slikali, zdaj pa imamo po tolikem času enkrat za nekaj trenutkov priliko gledati jo na svoje oči. Zares, srečne oči, ki vidijo, kar ve vidite! . . .

Najprvo, takoj za mestom Jafu, vodi železnica mimo prostranih in razkošnih jafskih vrtov, ki se raztezajo daleč okoli mesta. Na teh vrtovih rastejo izborne pomaranče in drugi južni sadeži, ki se razpošiljajo daleč po svetu. Velikanski kaktusi, ki se nahaja pri nas maličken v kakem cvetličnem lončku, dela mejo med temi vrtovi. — Potem nas železnica zapelje ven na plano, na ravnino, iz

men! Na sila malo hrano mora biti navajena jutrovska žival. Jaz sem mislil, da bomo videli le semtertja kakega osla ali kamelo; a koliko je tukaj te živali, posebno še kamel! Cele procesije kamel smo srečavali, privezane druga na drugo, mirno in preudarno korakajoč ne druga poleg druge, ampak druga za drugo.

Tukaj je pa čas in prilika in moja vestna dolžnost, da se nekoliko postavim za čast kamel, katere je naš prijazen sopotnik in zgovorni potopisec v goriškem »Novem času« tako hujo ob kredit pripravil. Seveda vsake oči imajo svojega malarja. Njemu je kamela grda, ogoljena, žalostna žival, podoba razdjanega Babilona; samo mlade kamele so mu

elegantne »mestne gospodične«. Da se jutrovskim kamelam posebno dobro ne godi, to je že res; da so večkrat tepene, kakor site, to tudi verjamem; zato ni čudno, če malo žalostno gledajo v svet, ki ima zanje tako malo dobrega. Splošno se pa meni vidi kamela jako pametna, trpežna in potrpežljiva žival; njena počasna hoja se mi ne zdi toliko lena, ampak umerjena, previdna, častitljiva. In če so mlade kamele elegantne gospodične, so po mojem okusu stare kamele pametne, previdne, mirne in dobre tete. Toliko v čast in slavo zaslužnim kamelam! Ampak zaradi tega sva s potopiscem »Novega časa« vseeno dobra prijatelja, čeprav najini nazori o kamelah gredo tako daleč narazen!

Videli smo mimogrede tudi žito mlatiti ali meti, kar tam zunaj na polju. — Obljudeni ti kraji niso veliko. Najznamenitejša kraja ob vsem potu sta zgodovinski mesti Ramle in Lida, prvi dve postaji od Jafe. Druge postaje so bolj neznatne.

Polagoma se železnica z ravnine približa judejskemu gorovju; zavije jo v dolino, boljše rečeno: grapo, po kateri pozimi najbrž

teče potok ali hudournik, ob našem času je bila suha. Pogorje ob desni in levi je silno kamenito; sempatja nam zija nasproti kaka odprta kraška jama, po kakršnih včasih tudi ljudje prebivajo ali se vsaj skrivajo v sili. Tudi preroki in apostoli so se po takih skrivali. Sempatja opazimo tudi gori na brdu kako selo, kup hiš z orijentalso zidavo: samo zidovje brez strehe — dolgočasen prizor za naše oči.

Po precej dolgi vožnji — tri in pol ure je trajala cela — se železnica počasi izvije ven iz grape na malo bolj odprt svet. Čutimo: bližamo se svetemu mestu . . . Bližamo vedno bolj in bolj . . . Gledamo, stezamo se skozi okno, kdaj bomo kaj opazili, kdaj ugledali mesto in cilj našega koprnjenja . . . Nemirno nam bije srce — bližamo se Jeruzalemu, svetemu, častitemu, edinemu na svetu . . . Že se prikazujejo prva predmestna poslopja, — in glej, tam zadej, — to je ruski stolp na Oljski gori; spredaj druga cerkev, — to je nova cerkev na Sijonu! Smo že tukaj! Na najsvetejšem kraju! Sveto mesto je tu: Jeruzalem, Jeruzalem!! . . . (Dalje.)

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Katoličanov skupno število znaša po naj-novejših podatkih 286 milijonov. Vseh kardinalov je točasno 50, 13 je patriarhov, 297 nadškofov, 1257 škofov, 22 opatov.

Slavnosti v Rimu. Meseca februarja se prično v Rimu slavnosti v proslavo 50-letnice zedinjene Italije. Kaj bo z razstavo in slavnostmi, se ne ve, kajti romarski vlaki so vsi odpovedani, avdijence v Vatikanu so omejene, to pa radi tega, ker je slavlje, ki se bo obhajalo, kolikortoliko naperjeno tudi proti papežu. Na razvalinah papeževe svetne oblasti si je Viktor Emanuel sezidal svoj prestol, zato se bodo pravi katoličani v tem letu ogibali Rima. Na Nizozemskem n. pr. nameravajo izdati katoličani kot protest zoper žalitve sv. očeta za letos geslo: Nihče v Rim! Kdor izmed katoličanov bi letos šel v Rim, bi se nekako prišteval med proslavljalce božjeropnih del sedanje Italije. Sv. oče bodbaje letos nanovo izdali ugovor proti našemu ropu posesti, ki je bila skozi 11 stoletij lastnina sv. Cerkve.

Novi dunajski nuncij. Za poslanika svete stolice na Dunaju je imenovan dosedanji braziljski nuncij, naslovni nadškof Alessandro Bavone, doktor prava in bogoslovja.

Katoliško gledališče. Dne 16. januarja je bilo v Rimu slovesno otvorjeno novo, moderno urejeno gledališče, ki stoji v mestnem delu Trastevere. Za ustanovitev te katoliške naprave se je mnogo trudil kardinal Merry del Val.

Dobrota je sirota. Na Španskem oskrbujejo člani redov in kongregacij 606 bolnišnic, in sicer 111 popolnoma brezplačno, drugod pa dobivajo malo odškodnino za osebo (letnih 400 K). Kljub temu jih skuša brezversko framptonstvo pregnati in zatreti.

Verska prostost (?) na Ruskem. V Uzdžiji sta zakonska Venceslav in Zofija Mialkow prestopila v katoliško Cerkev brez vladnega dovoljenja. Župnik Zienkiwicz jima je krstil tri otroke. — Vsled tega je dobil mož Venceslav eno leto trdnjavskega zapora, žena tri mesece ječe, župnik pa je odstavljen od službe za eno leto ter mora plačati 300 rubljev kazni, zraven pa še sedeti dva meseca. Lepa

prostost! Kdo naj se potem še ogreva za Rusijo!?

Zagrebski pomožni škof dr. Anton Bauer je bil 30. januarja posvečen za škofa, in sicer v cerkvi sv. Janeza Berhmansa poleg zavoda »Germanika« v Rimu. Posvečevanje je izvršil kardinal in državni tajnik Merry del Val. Dr. Bauer je naslovni nadškof v Pessinonte. Škofovske posle je prevzel dne 5. februarja.

Novi avstrijski poslanik pri Vatikanu. Avstrijska vlada je naznanila sv. očetu, da namerava imenovati za poslanika v Rimu kneza Šenburg-a, ki je bil doslej avstrijski zastopnik v Bukarestu.

Nočno delo žensk v tovarnah bo po novi postavi s prvim avgustom prepovedano. Da se je ta pametna naredba sprejela, so se posebno trudili krščansko-socialni poslanci na Dunaju.

Svobodomiselci — in svoboda. Na visoki šoli v Krakovem je bil nastavljen kot profesor socijologije duhovnik-učenjak Cimerman. To pa ni bilo vseč judovskim svobodomislemcem, ki hočejo svobodo samo zase. Vpili so, ropotali in razbijali ter dosegli, da je bila nekaj časa univerza zaprta. Če misli liberalizem tako delati za znanost, je pa res čisto na konci.

Pojasnilo sv. očeta o prvem sv. obhajilu otrók. Vsled prošnje nemških škofov, naj bi sv. oče izdali splošno pastirsko pismo ter naj bi vernikom celega sveta razložili potrebo zgodnjega sv. obhajila otrók, so odgovorili papež Pij X.: Vernikom naj se pove, da tu ni v prvi vrsti merodajna naredba papeževa, ampak treba je vpoštevati dolžnost, ki je razvidna iz evangelija; naredba hoče uveljaviti staro in običajno navado tam, kjer jo je izpodrinil necerkveni običaj.

Svetinjica namesto škapulirja. Dasi je želja sv. očeta, naj vsi, ki pripadajo škapulirskim bratovščinam, tudi zánaprej nosijo škapulir iz blaga, vendar se dovoli (z odlokom z dne 16. decembra 1910), da se namesto škapulirja (tudi večkratnega) sme nositi svetinjica iz kovine ter se dobé isti odpustki in iste pravice, ki so dovoljene za škapulir. Izvzeti so samo škapulirji III. reda. Svetinjice imajo na eni strani podobo Zveličarjevo, ki kaže svoje presv. Srce, na drugi strani pa podobo presvete Device. Blagosloviti jih morajo tisti duhovniki, ki imajo sicer pravico pokladati škapulir.

Francija vstaja. Organizacija katoličanov na Francoskem se čedalje lepše razvija. Opaža se povsod blagodejni vpliv sv. očeta Pija X. na razvoj krščanskega življenja med francoskimi katoličani. Povsod uvidevajo,

kako velike važnosti je katoliško časopisje zlasti o priliki volitev, zato ustanavljajo takozvane »hiše dobrega tiska«. V enem samem takem zavodu je zaposlenih nič manj kot 600 oseb.

Svobodomiselci na Češkem nameravajo za leto 1915., ko bodo slavili 500-letnico Husove smrti, sklicati svetovni kongres vseh svobodomiselcev, pri katerem bodo odkrili Husov spomenik. Ob tej priliki hočejo v velikem obsegu vabiti ljudi k odpadu od katoliške Cerkve. Tudi katoličani so že na delu, da preprečijo ta satanski napad.

Po domovini.

Ljubljanski knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič so bili prve dni meseca februarja sprejeti v avdienci pri sv. očetu v Rimu, da so se posvetovali, kako urediti delovanje duhovnikov pri denarnih zavodih in pa, kako izvršiti dekret o prvem sv. obhajilu z ozirom na naše razmere.

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji. Stalni pokoj je dovoljen č. g. Ludoviku Škufca, župniku v Kranjski gori, in čast. gospodu Valentinu Klobus, župniku v Mavčičah. — Nameščen je v Hinjah za kaplana č. gospod novomašnik Valentin Mihelič. — Premeščen je iz Hinj č. gosp. Matija Noč kot kaplan k Sv. Križu pri Litiji; č. gosp. Ivan Opeka, kaplan v Leskovcu, je prišel v Komendo; na njegovo mesto je imenovan č. gosp. Andrej Kopitar, kaplan v Kočevju. — Župnijo Mavčiče oskrbuje č. gosp. dr. Jos. Marinko, c. kr. profesor v pokoju.

Blagoslovili so 26. januarja nov del bolnišnice usmiljenih bratov v Kandiji pri Novem mestu. Zavod je posebno za dolenjsko ljudstvo neprecenljive vrednosti, zato bodi priporočen vsem darežljivim srcem!

Varstvo žensk. Slov. krščansko-socialna zveza namerava v Ljubljani ustanoviti ženski odbor, ki bo izvrševal kolodvorski misijon. Znano je, da tudi mnogo slovenskih deklet pade v kremplje mednarodnih trgovcev. V varstvo naših deklet bo skušala nastopiti naša ženska organizacija.

Življenje je rešil začetkom februarja begunjski župnik č. g. J. Kleindienst nekemu 13-letnemu dečku na Blejskem jezeru, ki se mu je pri drsanju led udrl. Deček je bil že skoraj nezavesten.

Izpremembe v tržaški škofiji. Č. g. Josip Fabris, bivši škofov kaplan, je poslan v Rim v Germanicum. V Trst k staremu sv. Antonu je prišel kot tretji kaplan č. gosp. Gabriel Piščanc, župni upravitelj v Ospu, in bo imel posla tudi v škofijski pisarni (pridobitev za

Slovence, ako ostane); v Osp je poslan Aleks. Martelanc, ki je služboval dosedaj v Divači. Divačo oskrbuje ekspozit v Lokvi, Ivan Theuerschuh. K sv. Antonu novemu je dekretiran č. g. Ortolani na mesto g. Tula.

Idrija. Bratovščina prijateljev presvetega Srca. Ob novem letu smo delali tudi mi račun, toda ne z vrednostnimi papirji ali denarjem, marveč s časom, katerega smo posvetili Najsvetejšemu. Izvrševali smo svoje naloge po pravilih bratovščine, štirikrat v letu smo skupno pristopili k mizi Gospodovi, mesečno smo imeli svoj shod in večerno molitveno uro. Posebno glede zadnje bi bilo želeli, da bi člani v še večjem številu dohajali; res je, da si je težko po trudopolnem dnevu še eno uro odtrgati in jo Gospodu darovati; pa zavest, da je Gospod zvečer svoje učence karal, ker niso radi trudnosti eno uro pri njem čuli, mora vsakega člana zdramiti. Krasen zgled so nam prijatelji tega presv. Srca izza prvih let krščanstva, ki so v rimskih podzemskih rovih svoje češčenje presv. Srca opravljali, ne meneč se za trud in za rimske oblasti, ki so jih tudi pri tem svetem opravilu preganjale, da, celo morale. Lep zgled pa so nam dajali tudi stari možje, ki so zelo redno hodili k molitveni uri, in mnogo teh je ravno preteklo leto šlo k Gospodu po plačilo za svojo zvestobo. S posebnim zadoščenjem se sedaj oziramo na te zveste člane, ki so se od nas ločili za kratek čas, potem ko so še zadnji čas prejeli Gospoda v sv. obhajilu; in kaka tolažba je za njihove vojce, ker vedo, da se jih ostali člani bratovščine pri vsaki molitveni uri v skupnih molitvah spominjajo. Za tisto navidezno težavo, odtrgati si nekoliko počitka in ga Gospodu v molitvi darovati, je skrita neka posebna radost srca, katero je pač že vsak član okusil, medtem ko se skriva za posvetnim veseljem vedno neka grenkoba. Vabimo torej vse člane ter druge može in mladeniče, da se v prav velikem številu te molitvene ure udeležujejo ter od 8800 letnih ur jih posvetijo Gospodu 12.

Slovincem na Dunaju.

Slovinci smo in hočemo ostati katoličani tudi v tujini, tudi na Dunaju. Veren katoličan pa je samio tisti, ki svojo vero kaže tudi v dejanju in v življenju; kdor ne spolnjuje božjih in cerkvenih zapovedi, ta ni katoličan. Slovenski duhovniki na Dunaju smo storili, kar je bilo mogoče, da prav vsak Slovenec na Dunaju lahko izvršuje svoje verske dolžnosti.

I. Že od leta 1904. se obhaja na Dunaju v XV. okraju, Pouthongasse 16, v cerkvi svetega Antona slovenska služba božja (namreč rožni venec, pridiga, litanije, spovedovanje), in sicer sledeče dneve:

1. Vsako drugo nedeljo v mesecu.
2. Na božični praznik.
3. Velikonočno nedeljo.

Začetek vsakokrat točno ob $\frac{2}{4}$ 3. uro popoldne.

V tej cerkvi je vedno na razpolago slovenski spovednik, č. g. p. Geršak, po slovenski službi božji pa spoveduje tudi č. gosp. Samsa.

II. Razun teh dveh gospodov spoveduje v VIII. okraju, Piaristengasse, v cerkvi oo. Piaristov (stranska kapela) č. gosp. Breitenberger.

III. V Avguštinski cerkvi v I. okraju, Augustinerstraße, spovedujeta č. g. gg. Tul in Snoj.

IV. V cerkvi oo. Minoritov v VIII. okraju, Alserstraße, spoveduje č. gosp. p. Šterbak.

(V cerkvi »Altlerchenfeld« se več ne spoveduje.)

Predragi rojaki! Skrbimo, da tudi na Dunaju ostanemo zvesti katoliški Cerkvi in slovenski narodnosti. Slovenci smo samo toliko časa, dokler smo verni katoličani.

Dunaj, v januarju 1911.

Vodstvo slovenske službe božje na Dunaju.

Književnost.

Zbirka cerkvenih pesmi za mešani zbor z enim samospevom. Uglasbil oziroma harmonizoval Janko Leban, ljudski učitelj. Partitura K 1-40, posamezni glasovi niso izšli. Omenjena pesmarica, ki je prav kar izšla v zalogi Katoliške bukvarne, obsega 11 napevov in sicer: 2 mašna, 5 Marijinih, 2 obhajilna, 1 sv. Jerneja in 1 božični. Besedilo je veči-

noma skladatelj tudi sam zložil. Zloženi so sicer v navadnem, lahkem in priprostem slogu, vendar ne na škodo dostojnemu cerkvenemu duhu. Take skladbe prav radi in toplo priporočamo vsem našim cerkvenim pevovodjem in želimo, da bi ta zbirka našla veliko posnemavcev in odjemavcev. — Dobi se v Katoliški bukvarni v Ljubljani.

Silvin Sardenko, Mater dolorosa (Žalostna Mati božja). V sedmih dramatskih slikah. Ljubljana 1910. Cena 1 krono.

Naše ljudstvo že od nekdanj ravno verske stvari najbolj umeva, jih najrajši in z največjim užitekmu posluša ali bere. Najrajši gledajo take gledališke predstave, ki imajo versko, vzpodbudno vsebino. Tako je tudi »Mater dolorosa« — »Žalostna Mati božja« — prijetno in vzpodbudno berilo, po katerem boš posebno v prostih nedeljskih urah zopet in zopet z veseljem segel. Še večji užitek bode nudila »Dolorosa« kot gledališka predstava; na odru se bode še živahnejše pokazala vsa lepota tega umotvora. Igrali so jo že na različnih odrih, pred izobraženim in pred priprostim občinstvom, a vsi so jo z enakim užitekmu in zanimanjem poslušali; vsi pravijo: take igre so za naše ljudstvo, pri taki igri človek res kaj pridobi. Pa ni čudno, da ta igra vedno in vsem ugaja, saj v sebi združuje svetopisemsko živahnost in resnobo, globokost in preprostost. Ta nežna, slikovita Sardenkova igra je res nekaj dragocenega; s čudovito silo prevzame srce, dvigne duha, zamakne.

Knjiga je posebej posvečena Mariji in njenim družbam. In

res je najbolj primerna igra in primerno berilo za naše Marijine družbe. Vse Marijine družbe, ki imajo kaj veselja in zmisla za dobre predstave, naj sprejmejo to igro v svoj program. Vsako leto v postnem času naj bi se ta igra predstavljala in prebirala. V postnem času bode še posebno lahko umevali to knjigo in igro; videli bode, kako čudovito odseva trpljenje Kristusovo v srcu Marijinem, ki je »vsa z bridkostjo napojena, ali vedno bogovdana«. Gledali bode kako

»v duhu pot pred nami
na Kalvarijo se vije.
Tožne slike! Vendar
tudi skoz oblake solnce sije.«

Vsebina te igre je lahko umevna; tudi prirediteljev ne bo prizadevala posebnih težav. Ker je spisana v verzih, zato se jo je lahko na pamet učiti. Prirejena je za samoženske vloge.

Za postni čas je ta igra kakor nalašč; pa tudi za vzpodbudno berilo je jako primerna. Marijine družbe, sezite po tej krasni knjigi. Vsaka boljša krščanska hiša naj bi jo imela. Naroča se v »Katoliški bukvarni« v Ljubljani.

Nekaj novega.

Kaj pa takega? Brezalkoholna gostilna, ali gostilna, v kateri ni treba piti.

»Bogoljub« sicer ni za to, da bi ljudi v gostilne vabil, ampak ravno nasprotno. Pri tej gostilni se pa ne gre toliko za uživanje kakor za uvedbo treznosti. Koliko ljudi je, ki so primorani ali vsak dan ali vsaj včasih v gostilni jesti. Radi bi samo nasitili se, pa so primorani tudi piti. Ravno temu hoče ta nova gostilna odpomoči, da se bo dobila jed

brez pijače. Ta gostilna se je odprla dne 19. svečana v Ljubljani v »Unionu« (vhod iz Frančiškanske ulice). Ta naprava ima bolj dobrodelen namen, kakor pa dobička iskati. Zato bodi vsem Ljubljančanom in onim, ki pridejo v Ljubljano, pa morajo v gostilni obedovati, toplo priporočeno, da naj si izberejo rajši njo kakor druge gostilne, v katerih se pijačuje in greh dela.

Za naše fante.

Skrb za fante, ki gredo k vojakom.

»Mladost« je v zadnji številki prinesla tako pameten nasvet glede fantov, ki gredo k vojakom, da ga z nekaterimi okrajšavami kar ponatisnemo. Za svojo stran omenjamo, da je vodstvo Marijinih družb pripravljeno po najboljših močeh podpirati to reč, ki naj se le prav gotovo dejansko izpelje. Bilo nam je že davno na srcu.

Naša organizacija se mora letos lotiti na vsak način jako važnega dela: skrbi za fante, ki gredo vsako leto k vojakom. Trdimo tu dvoje: prvič, da je ta reč tako nujna, da se ne more več odlašati, drugič pa, da je naša organizacija za to že tako pripravljena, da se bo dala vsa stvar primeroma lahko že v tej jeseni izpeljati.

Kar se tiče prvega:

Vojaški stan ima za našo mladino velike nevarnosti. Ne bomo delali veliko besed in omenimo na kratko le glavne. Že priprava za vojaški stan je taka, da ga ni na svetu stanu, ki bi se grše začel kakor ta. Fantje cele tedne pred naborem popivajo, se od svojih deklet poslavljajo in smatrajo okolnost, da bodo dolgo ločeni, za opravičbo, če to priliko porabijo za greh in druge nerodnosti; če pridejo v mesto na nabor, se dajo v pilanosti zapeljati v beznice in še hujše

kraje, ki so večkrat začetek njihovega konca. Če dodenemo, koliko se pri tem zapravi — časih gre ves denar, ki si ga je fant od svoje godnosti do vojaškega leta prislužil, smo s to žalostno sliko pri kraju.

Potem pa vojaška služba sama.

Vojaška oblast polaga premalo važnosti na moralno vzgojo podčastništva. Podčastnik daje nemalokrat vojaku slab zgled, sme zmerjati in preklinjati, kakor se mu zljubi, dasi vojaški predpisi govore tudi nekaj o tem, da se ima versko čustvo moštva spoštovati, da se mora z moštvom postopati dostojno, kakor se spodobi dostojanstvu človeka in da imajo višji nižjim vseskozi dober zgled dajati. Nadalje se malokateri predstojnik, naj bo sicer še tako dober, kaj zmeni, kam vojaki v prostem času zahajajo, in pouk, naj se varujejo vsega, kar je za telesno in dušno zdravje kvarno, je vsekakor pomanjkljiv. Potem je vojaškemu duhovniku premajhen delokrog odkazn in ne ve ne on veliko za vojake, ne oni zanj. Največ pouka dobe vojaki razun od stotnika, če ima kaj zmisla za to, v moralnem oziru od vojaškega zdravnika, toda odkrito moramo reči, da tudi tu ni vse tako, kakor bi bilo želeti. Glavno je to, da predstojnik uči vojake: zdržujte se

alkohola in varujte se vseskozi in pod vsakim pogojem nečistovanja, ter jim v tem oziru pomaga, daje nasvete in navaja razloge.

V Nemčiji so v armadi v tem oziru veliko pred nami. Tam nimajo vojaških duhovnikov samo za pisarno in za vodstvo vojaških matrik, ampak ondi je tako katoliškim vojaškim kaplanom kakor protestantovskim pastorjem od vojnega ministrstva zapovedano, da imajo vojake pri vsaki ugodni priliki poučevati v verskem in moralnem oziru, jih svariti pred alkoholom in razuzdanostjo in imeti z njimi šolo v kasarni sami ali pa v čitalnici ali klubu, ki se v vojašnici nahaja. V vojaških klubih se vrše predavanja zoper alkoholizem, zoper npravne pregrehe in se uče vojaki koristnih reči; tudi kvartanje se prepoveduje! Nadalje naroča vsako polkovno poveljstvo za svoje vojake krščanske časopise. O kakšnih vojaških čitalnicah in posebnih klubih pri nas še ni govora, ali pa so uvedeni le redkokod. Klafanje se trpi čez mero, pa tudi na to se mora vojaška oblast opozoriti, da ne sme trpeti nespodobnih knjig v vojašnicah, zakaj če take reči zasleduje oblast med civilnim prebivalstvom, jih mora tudi vojaška oblast med vojaki. Take tičke, ki druge pohujšujejo in kvarijo, bi morali kaznovati, ne pa tolerirati kakor je to dozdej.

Razun tovarišije, pomanjkanja času primerne moralne vzgoje in zanemarjanja poduka v rečeh, ki morejo koristiti vojaku, ko vojaški stan zapusti, n. pr. kmečkega gospodarstva (zadnji čas so se taka predavanja začela uvajati), je fantu v škodo to, da je za vojaški stan tudi, kar se telesnih vaj tiče, premalo ali nič pripravljen. Kar se prvega tiče, smo zdaj, ko kmečki fantje pri Orlih telovadijo, veliko na boljšem, toda še bolj važno je to, če se fantje pri Orlu navadijo tudi discipline, pokorščine, samozatajevanja. Mehkužen, trmast, preveč občutljiv ali k žalosti nagnjen fant se pri vojakih koj izpodtakne. Ne zna prenašati trdih besedi,

ki se je predstojnikom včasih ni mogoče izogniti, zbadanja. Začne se upirati, dobi slaba izpričevala, pride v zapor in si s tem pokvari časih celo življenje. Kdor se n. pr. seznanil z garnizijskim zaporom, ta je nemalokrat za vse čase izgubljen, zakaj družba, ki je arestant tam z njo primoran živeti, je taka, da v samem peklu ni veliko slabša. So pa tudi taki, ki se zaporu izmuznejo, to pa zato, ker se dajo od »izkušenih« tovarišev posvetiti v tajnosti takozvanega vojaškega »švindla«; tudi ti so za nič, lažnjivci, neznačajneži, goljufi. Konečno ne smemo pozabiti tistih, ki posežejo po moralnem orožju, da storijo življenju konec, in tistih, ki zapuste vojaško službo z gnjevom in sovraštvom v srcu. Veliko teh žalostnih posledic bi ne bilo, če bi bili fantje za vojaški stan in njegove napore boljše pripravljeni.

Zato je pač potrebno, da začnemo misliti na to, kako bi naše fante, predno gredo k vojakom, za novi stan dobro pripravili. V Nemčiji se ta stvar v društvi zelo skrbno goji; ta prizadevanja podpira vojaška oblast sama; zlasti pa se briga za to katoliški vojaški škof Vollmar. Na katoliških shodih je skrb za fante, ki imajo iti k vojakom, stalna točka. Navadno se napravijo s fanti, predno gredo cesarja služiti, duhovne vaje, ki se zaključijo s skupnim svetim obhajilom. Lani jih je 15.000 pristopilo k mizi Gospodovi. Pri nas si mislimo to stvar tako-le:

Vsaj en teden, predno gredo fantje na nabor, naj naša Slovenska krščansko-socialna zveza potom svoje podzveze Orlov priredi po orlovskih okrožjih, kjer pa teh še ni, po odsekih, kjer pa odsekov ni, po izobraževalnih društvi kot takih in po mlad. Marijinih družbah vsako leto tečaje za bodoče rekrute, oziroma tiste, ki so sploh na nabor klicani, ker bodo predavanja tudi tistim, ki jih ne potrdijo, koristila. K tečajem morajo imeti pristop tudi tisti, ki niso člani naše mladeniške organizacije, če imajo količkaj dobre volje in se dajo potom agita-

cije za to pridobiti, ker se bodo tem potom dali sploh na našo organizacijo privzeti. Če izpočetka ne bo mogoče po vsakem orlovskega okrožju ali po vsaki dekaniji potom dekanijskega odbora S. K. S. Z. prirediti rekrutovskega tečaja, naj se jih pa po celi deželi vsaj nekaj v večjem slogu.

Tečaj naj bi se razdelil v izobraževalni in telovadni del.

Kar se prvega tiče, je treba po našem mnenju teh-le vrst predavanj:

1. Verske in npravne vsebine z ozirom na tozadevne nevarnosti vojaške službe. Prevzame ga dušni pastir ali pa kak misijonar.

2. Zoper alkohol. Prevzame ga abstinent.

3. Zoper nečistovanje; nevarnosti glede na telesno in dušno zdravje; zoper samoumor. Prevzame ga zdravnik strokovnjak krščanskega mišljenja.

4. Ljubezen do kmečkega dela, da se fant po dokončani vojaški službi vrne na

dom; zoper izseljevanje. Prevzame ga strokovnjak v kmečkem in izseljeniškem vprašanju.

5. Berilo vojaka. (Naši listi: »Dobro jutro«, pripravniki molitveniki, Zlata knjiga, ki naj jo Orli-vojaki vzamejo s seboj, »Zlata Doba« in »Bogoljub«, »Mladost« in »Naš Dom« itd.)

V telovadskem oziru naj se bodoči rekruti vadijo v Orlovih telovadnicah ta teden temeljnih vojaških vaj, katerih ni veliko; potem naj se razlaga nekoliko vojaški službovnik, kazenske določbe in podobno.

Konec naj bi tvorilo skupno sveto obhajilo.

Naše organizacije, ki tukaj v poštev pridejo, naj stopijo skupaj in izdelajo program. Prepričani smo, da se bo ta stvar dala, čeprav v manjšem obsegu, že letos izvesti, postati bo pa morala stalna naprava, ki bo vsako leto popolnejša. Pojdimo na to hvaležno, primeroma ne težavno in gotovo prepotrebno delo!

Glasovi z raznih strani.

I.

K poglavju »**Pogrebi Marijinih družabnikov**« v prvi številki letošnjega »Bogoljuba« bi rad nekaj dostavil.

Prav je, da je iz Marijine družbe same izšel poziv zoper popisovanje lepih pogrebov. Kakor ni všeč solzavo slovo za odhajajočimi vodniki Marijinih in drugih družb in društev, prav tako nerad berem hvalo tega in onega umrlega člana in lepoto njegovega pogreba.

Ni pa prav, če na umrle člane popolnoma pozabimo saj so še vedno bratje in sestre po Mariji. Zato bi ne bilo napačno, če bi »Bogoljub« imel stalen oddelek z naslovom »Grobovi Marijinih otrok« ali kaj podobnega, kjer bi bilo zapisano samo ime umrlega, kraj in dan njegove smrti; n. pr.: Neža Ropret iz Poljšice pri Gorjah, umrla 10. avgusta 1910. Tako bi bilo vsem ustreženo. »Bogoljub« bi dobil več prostora za druge potrebne članke, obenem bi pa ne bila razdrta vez ljubezni med živimi in mrtvimi udi, ki bi jih »Bogoljub« priporočal v molitev, zakaj o tem sem

prepričan, da samo ljubezen do rajnikih narakuje tiste pogrebne dopise, ne pa napuh, ošabnost in samohvala.

O p o m b a u r e d n i š t v a. Pametna misel! Torej ne dolgih popisov, pač pa mal spominček v »Bogoljubu« vsem Marijinih družabnikom, katerih smrt se nam sporoči.

II.

Slav. uredništvo! Dopadel se mi je v »Bogoljubu« spis, da družabniki Marijini ne smejo igrati iger »z mešanimi vlogami«. Sploh naj bi to veljalo za vse, tudi za druge. Bila sem nedavno na veselici, kjer se je igralo z mešanimi vlogami. Pri igri se objemajo igralci in igralke, sladko in priliznjeno govorijo, da gledalca ne more napolniti z lepimi mislimi. Če v življenju velja prepoved, ne prijazno občevati z osebami drugega spola, naj bi to veljalo tudi pri igrah. Omenim tudi, da naj bi se igre prej začele, tako da bi bile pred nočjo že končane, zakaj to ni lepo in zgledno, če se igralci in gledalci vračajo pozno ponoči domov. — Takih pisem je došlo uredništvu več.

III.

V zadnjem »Bogoljubu« je nekaj o pogre-
bih, da bi se namreč ne izdajalo preveč za
vence, ampak bi se bolj na duhoven način po-
magalo rajnkim. Kar o pogrebnih, naj bi ve-
ljalo tudi o **porokah**. Po svoji slabi pameti si
mislim, da bi bilo mnogo lepše, če bi pri po-
ročni sveti maši pristopilo prav mnogo druž-
benic k sv. obhajilu, katero bi za nevesto da-
rovale. Saj neveste potrebujejo posebne po-
moči božje v njihovem prihodnjem stanu. Če
ne boste zamerili, bi rada še na nekaj opom-

nila. Sedaj ko so vpeljane molitvene ure, sem
že tolikrat mislila, ko bi ženske, kadar mo-
lijo, ne preobračale molitev na ženski spol,
ampak, naj bi tudi ženske v moškem spolu
molile, kot človek. To bi bilo popolnoma pra-
vilno. Tako, kakor se ponekod moli, se iz ti-
stih »la, la« čuje neka ženska samozavest, ki
pa nič kaj ne pristojna pobožnim dušicam.
(Opomba uredništva: Prav res. Nepotrebno je
ženskam-molivkam izpreminjati molitve na
ženski spol: namestu »molil« — »molila«.

Kako se gibljemo.

Ljubljana. Shod vseh Marijinih družb.
Kakor je bilo v zadnji številki napovedano,
je bil na Svečnico I. skupni shod ljubljanskih
Marijinih družb, in sicer v največji ljub-
ljanski dvorani, v »Unionu«, katera je bila
natlačeno polna spodaj in na galeriji, samo
zadaj je bilo malo praznega prostora. Na
odru je stal na vzvišenem prostoru kip naše
ljube Matere božje, kateri je spremljal naše
romanje v Jeruzalem, lepo zagrnjen v zelenje.
Ob straneh nekaj družbenih zastav. Pri mizi
na odru so zavzeli prostor gg. voditelji družb.
Kot namestnik v Rimu se mudečega gospoda
knezoškofa je bil navzoč preč. gosp. generalni
vikar Janez Flis. Uvodni govor je imel ško-
fijski vodja Marijinih družb, v katerem je
razložil namen takih skupnih shodov, katerih
se bo odslej vršil vsako leto vsaj eden podo-
ben. Drugi je govoril mladenič g. Ludovik
Schöff, revizor Zadružne zveze, ud križanske
Marijine družbe, o delu nasprotnikov in
našem; tretja je govorila gospodična Marica
Košakova, prednica uršulinske II. zunanje
družbe; četrti g. tovarnar Karol Pollak. En
govor je moral izostati; ta pride na vrsto pri
prvem prihodnjem enakem shodu. Nekaj
bodrilnih besedi je na koncu dodal g. gene-
ralni vikar. Pevski zbor stolne cerkve je
zapel lepo tri pesmi. Najlepši je bil konec:
Šest deklic je deklamiralo Sardenkovo
»Slava Brezmadežni« in jej poklonilo pri-
merne simbole. Končno je zapela cela dvo-
rana: Ti, o Marija . . . Začutili smo, da smo
udje ene velike Marijine družbe; zavedali se,
da so taki skupni shodi koristni. Zato se
bodo ponavljali še, in kar je bilo prvič po-
mankljivega, se bo drugič uredilo še bolj.

Iz Kanala. Na Svečnico je bila ustanov-
ljena v Kanalu z veliko slovesnostjo Marijina
družba. Družba je velika, 77 deklet obsega.
To je sad sv. misijona, katerega so imeli čē-

oo. lazaristi iz Ljubljane meseca avgusta lan-
skega leta. Slovesnost se je začela s tridnev-
nico. Na Svečnico je bilo skupno sveto obha-
jilo. Popoldne pa so se Marijine hčere zbrale
v župnišču. Sosednja Marijina družba iz Ro-
činja je prišla pozdravit in počastit z zastavo
novo tovarišico. Tudi iz Gorice je Marijina
družba poslala zastopstvo. V lepi procesiji se
je nova Marijina družba podala v cerkev,
kjer so ji pevci zapeli pozdravno pesem. Ma-
rijin oltar so dekleta lepo ozaljšale. Sprejem
pa se je moral vršiti pred glavnim oltarjem
Marije vnebovzete, ker je bila cerkev natlače-
no polna, kakor o sv. misijonu. — Voditelj
Marijine družbe iz Gorice dr. Ignacij Kobal
je zbranemu ljudstvu v prekrasnem govoru
razložil pomen in namen Marijine družbe ter
je potem sprejemal nove Marijine hčere v
navzočnosti sosednih duhovnov. Veselje je
žarelo na obrazu novih, srečnih družabnic. V
lepi procesiji so se zopet podale v župnišče.
Nepozabna ostane dobrim Kanalcem ta zares
lepa, ginljiva slovesnost. Marsikateri deklini,
ki ni še pristopila bila v Marijino družbo, je
bilo žal, zakaj ni tega storila. Sicer jih ni bilo
veliko, ker ogromna večina je takoj od začē-
ka pristopila. Oglašajo se že nove deklice in
res, ne bo dolgo, da bodo redko sejane one, ki
niso v lepi Marijini tovarišiji.

Teharje. Po dolgih dveh letih zopet slo-
vesen sprejem v Marijino družbo. Dne 8. de-
cembra lanskega leta je bil vesel dan za tu-
kajšno družbo Marijinih otrok. Po običaj-
nem govoru je bil slovesen sprejem novih
Marijinih častilcev. Med veselim petjem pe-
smi: »Trenotek je prišel vesel«, je obljubilo 6
fantov in 25 deklet Mariji zvestobo in ljube-
zen. Potem pa je bila v sobi tukajšnjega dru-
štva delitev sprejemnic. Ena novih Marijinih
hčerk je deklamirala pesem: Krščanski devi-
ci, iz osme številke »Bogoljuba« lanskega le-

ta; druga je govorila o napredku v Marijinih družbah, vmes pa petje in razdelitev lepih diplom. Kako smo tudi v številu »Bogoljuba« napredovali, o tem pa pozneje.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Kaj lepo smo praznovali dan 8. decembra. Zjutraj med slovesno službo božjo je bilo skupno sveto obhajilo družbenic. Večina družbenic je pristopila k sv. obhajilu z gorečimi svečami v rokah. Popoldne ob 1. uri smo pri družbenem nauku ponovile posvečenje. Potem je bilo nekaj deklet na novo sprejetih v družbo. Za tem so nam vlč. g. voditelj Rátej v ognjenih besedah postavili za zgled brezmadežno Devico Marijo.

Iz Dobrniča. Veliko dobrega se je že upeljalo v fari potom Marijine družbe. Kako navdušenje je bilo, ko smo imeli o Vel. Šmaru duhovne vaje. Tudi drugi so se jih udeleževali jako mnogoštevilno. Družbenih shodov se udeležujemo redno; saj je pa nadzorstvo tako strogo, da se skoro ne more nobena zamésati. Uredili smo namreč nadzorstvo shodov, kakor ga priporoča »Vodnik marijanski«, tako, da sede dekleta enega okraja skupaj, svetovavka med njimi, ki lahko z enim pogledom pregleda, če so vse navzoče. Tudi sicer večkrat kaj zvemo iz »Vod. marijanskega«. Z odseki nismo najzadnji. Treznostni odsek je bil nekaj novega, priglasilo se je lepo število, tudi prve stopnje jih je precej. Časniški odsek se zgane bolj o novem letu. Lansko leto se je precej pomnožilo število naročnikov »Bogoljuba«, namreč od 30 na 76. Pa tudi letos se izkaže, da nismo držali rok križem! — Pri »uri molitve« se razlega vsako nedeljo petje pod vodstvom gosp. organista. Kako hitro mine ura, kar prehitro! — Odsek »Cirila in Metoda« je zbral ravno 300 udov. Lepa vsota se je poslala za naše misijone! — Da se sv. obhajilo prejema pogostokrat, ni treba omenjati; se razume, da se dekleta v tem takorekoč kar kosajo.

Iz Črnega vrha nad Polhovim Gradcem. Dne 15. decembra je došla iz Gradca rodbini nenadna brzozjavka, da je ondi pri usmiljenkah umrla Ivana Plestenjak. Tu doma je bila zgladna članica Marijine družbe. Ravno v času, ko se ji je ponudila prilika dobre možitve v premožno hišo, si je rajši izvolila vzvišeno službo v postrežbi bolnikov. Šla je k usmiljenkam. A Bog ji je odločil drugo bivališče. Poklical jo je k sebi že po preteku pol drugega leta njene službe. Naj ji bodo te vrstice mal spominček v »Bogoljubu«, katerega je kot pridna bralka vedno vneto prebirala.

Kamnje na Vipavskem. K sklepu leta 1910. je štele naša družba 78 članic in nad 50

novink, ki so večjidel vse pohvalnega življenja. Skupno sv. obhajilo imamo redno vsaki mesec ter opravljamo skupno pred- in poobhajilne molitve ter vsakikrat zapojemo Marijin slavospev »Moja duša povečuje Gospoda!« Veliko jih pristopa k sv. obhajilu vsako nedeljo ter vsakikrat, kadar so pri sv. maši. Meseca septembra je družba poromala na Sveto Goro. Ena članica se je udeležila lanskega jeruzalemskega romanja. Družbeno glasilo Bogoljub« prihaja k nam v 36 iztisih, a z novim letom ga naročimo še več, ker ga silno rade beremo. Tiste tri velike malenkosti so pri nas že precej v navadi; poskrbeti hočemo, da bo to zmeraj lepše, za kar bomo ustanovili poseben odsek. Abstinenci krožek šteje šest članic, malo premajhen je, boste rekli gospod urednik, a ga bomo že povečali, da boste zadovoljni; kadar bodo tovarišice videle, kako rdečih lic, jasne glave in veselega srca smo abstinentke, se bodo že ojunatile za dobro stvar. »Čebelica« že več let pridno nabira, a žal, da je zanjo premalo zanimanja. V prostih nedeljskih popoldnevih se zabavamo s petjem, deklamacijami in koristnim branjem v za to primeren prostoru.

Žreče pri Konjicah. V neizbrisljivem spominu nam ostane praznik Marijinega čistega spočetja, osmi december, katerega smo obhajali z največjim veseljem. Naša Marijina družba vedno krepko raste in se razvija. Zjutraj med sveto mašo smo imele družbenice in družbeniki skupno sveto obhajilo. Pred večernicami pa je predsednik Marijine družbe, č. g. župnik na novo sprejel 16 udov. Potem smo tudi vsi ponovili obljubo in Mariji se zanaprej obljubili, da hočemo ostati zmerom zveste in goreče Marijine hčerke in sinovi. Za tem je stopil na prižnico č. gosp. kaplan ter je nam v ognjevitih besedah na srce polagal namen in pomen Marijine družbe.

Stara Oselica. Naša Marijina družba je praznovala 8. decembra desetletnico svojega obstanka. Proslavile smo jo z duhovnimi vajami, ki jih je vodil vlč. g. P. Alojzij Žužek. Na novo je bilo sprejetih 20 deklic. Precejšnje število deklet pristopa pogosto k sv. obhajilu. Vpeljali smo glasno molitev. Uro molitve molimo vsako nedeljo od 1. do 2. Vsako leto imamo trideset svetih maš in se pridno trudimo za olepšavo cerkve. Napravili smo v družbeni oltar krasno podobo Brezmadežne.

Prem. Pri nas na Notranjskem, posebno ob meji Istre, ne gre tako lahko z Marijinimi družbami kot drugod. Kajti ples je pri nas najbolj vkoreninjen in nasproti našim ostrim

naredbam zoper ples imajo njegovi zagovorniki izgovor: »Zakaj pa onostran meje v tržaški škofiji nimajo nič za greh, ali je tam druga vera?« Druga težkoča je ta: Pri nas ni samo polovica moških v Ameriki, ampak gredo tje ali v pomorska mesta služiti tudi dekleta. In tako se hitro število članov skrči, ako se ne skrbi za vedni naraščaj. Na praznik Brezmadežnega spočetja je bilo sprejetih 14 vrlih deklic, ki so nadomestile 7 deklet, ki so se omožile, dve, ki smo jih poslali v nebesa Mariji (19letna Ivanka Dekleva in Magdalena Perenič) in pet v Ameriko ali v mesta. Vseh je 80. — Porok je bilo deset, iz Marijine družbe se jih je omožilo sedem, od plesavk pa samo tri. Sedaj lahko uvidite, plesavke, da vas fantje ne marajo, čeprav se jim ponujate, ampak raje izbirajo pridne Marijine hčerke. Pa mi vas tudi ne maramo v Marijino družbo. Te besede na Novega leta dan so bile dekletom Marijine družbe v zadostilo, ker so posebno od začetka morale od plesavk veliko zaničevanja prestat. In tista neumna misel je tudi izginila: »Če v Marijino družbo vstopim, se pa omožila ne bom.« Sicer pa napredujemo kot drugod.

Poljane nad Škofjo Loko. Tudi v naši družbi se je začelo duhovno življenje bolj razvijati, zlasti v pogostnem prejemanju svetih zakramentov. Skupno sv. obhajilo in shod imamo vsak mesec. Je pa že precej deklet, ki prejemajo sv. zakramente vsak teden, pa še večkrat. Ena družbenica je odšla to leto k usmiljenkam.

Škale pri Velenju. Poročalo se je že, kako je lansko leto naraščala naša Marijina družba. Pa to še ni vse, če samo narašča, bo treba tudi dalje gojiti to prekorsno delo. Tako prekorsno delo so odseki, ki jih mora vsaka družba imeti, in sicer take, kateri so za tiste kraje najbolj potrebni. Pri nas je potreba več odsekov, ne samo eden; najbolj bi bil potreben treznostni odsek in odsek pogostnega prejemanja sv. obhajila. — Kaj je pa z mladeniči? Ali se sramujete biti Marijini sinovi, kaj? No, to bi bilo za Vas vendar prenizko, kajti vsak mladenič sme biti ponosen na to, če je pod Marijinim varstvom. Mladina, vzdrami se!

Dole pri Litiji. Od 26. novembra do 4. decembra 1910, smo imeli pri nas duhovne vaje po stanovih. Vodili so jih preč. gg. lazaristi iz Ljubljane. Ljudstvo se je udeležilo duhovnih vaj brez izjeme z velikim veseljem in gorečnostjo. Nad vse veličastna je bila sklepna procesija z Najsvetejšim. Zlasti pa se je

poživila dekliška Marijina družba. Še bolj goreče časte zdaj Jezusa v presv. zakramentu z glasno molitvijo in se mnogo bolj udeležujejo pogostnega in vsakdanjega sv. obhajila. Naša Marijina družba že obstoji enajst let in je ena med starejšimi na Dolenjskem, in po vsi pravici se sme reči: veliko deklet je pri družbi obvarovalo svoje poštenje in deviško čistost, ki bi jo bile izven družbe težko. Dekle pa, ki preveč ljubi nečimerno obleko, svetno tovarišijo in ki pometa prah po gostilnah, ni za Marijino družbo, take če se prej izključijo iz družbe, boljše je. — Z odseki smo bolj počasni, zlasti bi bilo želeli treznostnega odseka in odseka za pošteno berilo, ker pa živimo bolj oddaljeni v hribih, pa smo bolj počasni.

Št. Janž na Dravskem polju. Tekom leta je naša Marijina družba narasla nad 50 članic. Nekdaj tako plesa željna mladina uvideva prežalostne posledice grešnega razveseljevanja in zapušča hrup posvetnega veselja ter stopa vsako nedeljo in praznik v obilnem številu k mizi Gospodovi. Živimo v srečnem upanju, da bo preblago Srce Jezusovo kmalu privedlo našo mladino malone vso pod zastavo Marijino. Imamo ob vsaki priliki lepe stanovske nauke in ni dneva Gospodovega, da se mladini ne povdarja krepostno in čednostno življenje.

Dolenja vas pri Ribnici. Majnika bo dopolnila naša dekliška Marijina družba dva najst let svojega obstanka. V teh letih je veliko napredovala. Veliko deklet hodi vsako nedeljo in praznik k svetemu obhajilu in v tednu večkrat. Prvi petek v mesecu obhajamo izvanredno slovesno. »Bogoljub« prihaja k nam v številnih iztisih, beremo ga z največjim veseljem. Odseki, kakor tudi Čebelica pa prav pridno delujejo.

Hoče pri Mariboru. V naši župniji se je veliko na boljše obrnilo, odkar imamo novega nadžupnika in dekana č. gosp. Adama Grušovnika, skrbnega dušnega pastirja, ki vestno pazijo na svojo čredo. Ustanovili so nam bratovščino presv. Srca Jezusovega in Marijinega. Njim se imamo zahvaliti tudi za Marijino družbo, ki jako lepo napreduje. Na Svečnico smo imele zopet skupno sv. obhajilo in popoldne nauk. Dobile smo, hvala Bogu, novega, zelo skrbnega voditelja.

Novi odpustki. Rimska stolica je izdala nove odpustke in pravice za Marijine kongregacije. Dobri družabniki bodo tega prav vesel. Te odpustke priobčimo prihodnjič.

SLOVENSKI MISIJONAR

Uslišimo glas vpijočih v puščavi!

„Ako bi mi bilo mogoče, zaklical bi v veš širni svet po pomoč, zdaj ko se še da pomagati!“ Tako piše neki katoliški misijonar, ki širi Jezusovo vero, v daljni Afriki. Zopet piše na drugem mestu: „Bolestnega srca stoji katoliški misijonar sredi poganske množice, ko zre, kako cele trume padajo v prepad protestantske vere.“

Znano nam je iz misijonskih poročil, da protestantje s trikrat večjo podporo vzdržujejo svoje misijone, kakor pa katoličani svoje. Zato protestantovski pastori delujejo z večjim uspehom med pogani; ker denar je neizogibno sredstvo za uspešno delovanje. Kako hoče katoliški misijonar brez denarja zidati cerkve, šole in vsakovrstne zavode? Kako hoče razen dušne hrane sestradanim sirotam priskrbeti tudi vsakdanjega kruha, če ni pomoči od nobene strani?

Dragi bravec, katoliški kristjan! Če imaš v svojem srcu čut ljubezni in usmiljenja do bližnjega, pojdi v duhu tja v daljno Afriko in pomisli žalostno stanje prebivavcev! Če te ne gane strašna usoda

(V knjigi „Podobe iz misijonskih dežel“; str. 44, spis „Uboge sirote.“) ubogih poganov, naj se ti smilijo saj katoliški misijonarji in usmiljene sestre! Dobro premisli, koliko žrtvujejo ti goreči označevalci Jezusove vere. Potem boš gotovo sklenil, da tudi ti hočeš pomagati pri tem apostolskem delu. Kako torej hočeš začeti? Zahvali se ljubemu Jezusu, da si kristjan, da uživaš neizrečeno srečo, bivati v naročju sv. katoliške Cerkve; potem pa daruj po svojih močeh za uboge poganske sirote! Pomagaj, da bodo tudi one okušale sladkost in mir naše sv. vere!

Marijine družbe, tudi ve uslišite prošnje iz daljne Afrike. Veste, kako? Po nekaterih krajih ste zelo izurjene v igrah ali predstavah. Zdaj po zimi, ko imate več časa, vas prosim, priredite kako igro in pridobljeni denar darujte za uboge poganе.

Na delo torej! Pogum nam daje sam božji Zveličar z besedami: „Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli!“ In zopet: „Karkoli ste storili kateremu izmed najmanjših, ste meni storili!“

L. G

Najpotrebnejši misijoni.

V nemških »Katoliških misijonih« (»Katholische Missionen») piše neki neimenovan dobrotnik misijonov: »Pred kratkim sem dobil nenavaden dohodek in en del odločil za misijone. Preudarjal in molil sem, da bi spoznal, za katere misijone bi bila moja miloščina Bogu

najbolj dopadljiva. Odločil sem se za grško-katoliške misijone na Jutrovem, ki se mi zdijo najbolj zapuščeni. Ali naj nad temi misijoni obupamo? Gotovo ne. Iz kristjanov, ki brez lastne krivde živijo v razkošju, bomo prej vzgojili dobre katoličane, kakor iz poganov. Tudi do-

mače duhovnike - misijonarje bo lahko vzgojiti.« — Temu nemškemu dobrotniku misijonov se torej zdijo katoliški misijoni na Jutrovem najbolj zapuščeni in najbolj potrebni podpore. Neki moravski duhovnik (odbornik moravskega »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«), ki je lansko leto potoval po Turškem in tam obiskal katoliške misijone, nam piše, da so oni

misijoni res zelo zapuščeni in revni; manjka jim cerkvâ, šol, stanovanj za misijonarje in misijonarji morajo velikokrat stradati. Podobne stvari se nam sporočajo iz Bosne. Misijoni med Slovani, našimi brati po krvi, so torej najbolj zapuščeni. Kdo se jih bo usmilil, kdo bo zanje skrbel? Ali ne v prvi vrsti katoliški Slovani, torej tudi Slovenci?

Papež Pij priporočajo misijonsko delo za zedinjenje razkolnikov.

O božičnih praznikih (1910) so sveti oče vzhodnim škofom poslali ljubeznivo pismo, s katerim jih navdušujejo, naj z neutrudno gorečnostjo delajo za razširjanje katoliške vere med razkolniki. Povzemimo iz tega pisma najvažnejše stvari:

Odkar so se pred tisoč leti vzhodni narodi začeli trgati od katoliške Cerkve, — tako pišejo sv. oče — so se sveti možje neizmerno veliko trudili, da bi ločene brate priklicali nazaj v naročje sv. Cerkve. Najbolj so pa rimski papeži vse pozkušali, da bi ohranili versko in cerkveno edinost. Priče te očetovske skrbi so veliki papeži: Gregor IX., Inocenc IV., Klement IV., Gregor X., Evgen IV., Gregor XIII. in Benedikt XIV. S posebno pristržno ljubeznijo je pa Leon XIII. vabil vzhodne narode, naj se zopet združijo s katoliško Cerkvijo. »Na vzhodu — pravi Leon XIII. — je tekla zibel krščanstva, tam je začetek krščanske modrosti; od tu so se vse dobrote, ki smo jih prejeli obenem s sv. evangelijem, kakor obilne reke razlile na zahod. Zato ničesar bolj ne želimo, kakor da bi na Jutrovem oživila nekdanja sveta slava in velikost; to se bode zgodilo, ako se jutrove dežele zo-

pet združijo s pravo Cerkvijo.«

Prav tako tudi mi hrepenimo — tako pišejo sedanji sveti Oče — da bi kmalu prisijal oni zaželjeni dan, ko se bode podrla tista stena, ki že predolgo loči krščanske narode in bode zopet zacvetela krščanska sloga in »bode en hlev in en pastir«.

Ničesar bolj ne želimo kakor to, da bi vsi ljudje dobre volje neutrudljivo delali, da se doseže zaželjena edinost v eni pravi veri in pod enim pastirjem. To se bode prej zgodilo, če bodedo goreče molili k Sv. Duhu, ki je Bog miru; potem se bode izpolnila želja Kristusova, ki jo je izrekel v svojih vzdihih pred svojim trpljenjem: »Da bi bili vsi kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi.«

Nadaljujte torej delo za zedinjenje razkolnikov; delajte vztrajno to najbolj božje delo, pokriti s čelado svete vere, držeč se sidra upanja in polni krščanske ljubezni! In Bog miru bode pospešil oni čas, ko se bodo jutrova ljudstva vrnila h katoliški edinosti in prispela v pristanišče večnega zveličanja.

Podpirajte torej katoliške misijone na Jutrovem!

Katoliška ruska cerkev v Rimu.

Katoličani ruske narodnosti nimajo v svoji domovini posebnih cerkva. Šele lani so n. pr. začeli zbirati denar za zidanje ruske katoliške cerkve v Petrogradu in Moskvi. Srečnejši so ruski katoličani v Rimu. Nekateri premožnejši Rusi, ki so zadnja leta prestopili h katoliški veri, so se namreč naselili v Rimu, ker se tukaj čutijo najbolj varne in domače. Tudi par izpreobrnjenih ruskih duhovnikov stalno živi v Rimu. Katoliški Rusi so želeli v Rimu dobiti cerkev, v kateri bi mogli popolnoma po vzhodnem obredu in ruskih navadah izvrševati službo božjo. Sveti oče so pokazali svojo očetovsko ljubezen do katoliških Rusov s tem, da so jim podarili staro rimsko cerkvico sv. Lovrenca na Gori (ai Monti). Rusi so dali cerkev prenoviti in prirediti za službo božjo po vzhodnem obredu.

Dne 13. novembra lanskega leta se je v tej cerkvi vršila prva slovesna služba božja po vzhodnem obredu. Slovesno sv. mašo je daroval nadškof Shiro; skupno ž njim so maševali bivši bolgarski nadškof Mladenov, ruski prošt Sergij Verigin in Ciril Karalevski. Po evangeliju je nadškof Shiro nagovoril zbrane vernike in jih v nemal, naj molijo k dobremu Pastirju, da bi veliki ruski narod pripeljal

v naročje prave cerkve. Isto misel in željo živo izrekajo tudi svete podobe v tej cerkvi. Oglejmo si jih!

Nad edinim oltarjem (ruske cerkve imajo sploh samo en oltar) so v ruskem jeziku zapisane naslednje besede iz pisma sv. Pavla do Rimljanov: »Vsem, ki so v Rimu, ljubljencem božjim, poklicanim svetim! Vaša vera se oznanja po celem svetu!« Torej vera rimsko-katoliške cerkve se oznanja po vsem svetu kot edino prava vera. Pod tem napisom je podoba Jezusa Kristusa, ki ima pred seboj evangelij in kaže na svoje besede: »Imam še druge ovce, ki niso iz tega ovčjaka.« (Jan. 10, 16.) Dalje na desno je sv. Lovrenc, na levi pa Devica Marija in zraven sv. Vladimir, apostol Rusije. V cerkveni ladji je lepa slika sv. Cirila in Metoda ter Iverske Matere božje, ki jo na Ruskem zelo častijo (O Iverski M. B. glej knjižico »Marijino kraljestvo na Jutrovem« str. 24—27.)

Vsako nedeljo bo v tej cerkvi slovesna služba božja s pridigo v ruskem in italijanskem jeziku; vsako prvo nedeljo v mesecu pa posebna slovesna sveta maša za zedinjenje Rusov s katoliško Cerkvijo.

Marijini otroci in naša Bosna.

V zadnji številki »Bogoljuba« ste čitali, kako se je zahvalil oče naših bosanskih bratcev in sestic P. Anton Puntigam za darove, ki so prišli iz naših krajev o Božiču. Iz drugih poročil smo spoznali, kako so se tudi Marijini otroci na Dunaju, v Lincu, v Gmundenu in drugod potrudili za katoliške sobrate na našem vzhodu.

Ena sama kongregacija je poslala 30 mašnih plaščev, druga celo zbirko cer-

kvenega perila itd. itd. Vsak je storil, kar je mogel. Ali res vsak? Ne! Da povemo natančno resnico, moramo priznati, zdaj se je le malo število Marijinih družb v celoti udeležilo dela za Bosno. Najbrž še vse ne vedo o katoliških potrebah v Bosni, nekaterim nedostaja poguma začeti; zopet drugi mislijo najbrž: Veliko ne zmoremo, malo pa vredno ni.

Nas seve zanima najbolj, koliko Marijinih družb je v naši slovenski domo-

vini na nogah in pri delu za Bosno. Bodo odkriti: do zdaj šele dve. Koliko pa nas je?

Treba bo torej zbuditi še več, da, vse Marijine družbe slovenskih pokrajin za skupno delo v svrhu večjega uspeha.

Kako to mogoče?

Prvo je, da govorimo več in povsod med našimi Marijinimi otroci o sveti stvari, o vzvišenem delovanju za Bosno.

Marsikateri naročnik »Bogoljuba« morebiti spregleda naš zadnji kotiček, kamor smo se z vso ponižnostjo pomaknili, ker drugega prostora za nas v listu ni. Mi smo prav zadovoljni z njim, le da bi ga vsak naročnik »Bogoljuba« čital.

Torej, ko si prečital vrstice o Bosni, ne odloži lista stran. Idi ž njim k sosedovim ali k prijateljici, k tovarišem, kjer se pomenkujete o tem in onem in začni tako-le: »Ali ste že brali v 'Bogoljubu' o Bosni? Poslušajte, kako se drugod zanimajo za naše najmlajše bratce in sestrice tam na slovanskem jugu. Mi pa komaj vemo za nje. Saj smo tudi mi fantje iz fare, pa zmoremo kaj. In naša dekleta, kje tiče? Zganiti se morajo. Nekaj platna, nekaj perja, pa še par kronc spravimo še tudi mi skupaj. Zadnji pa nočemo biti.« — »Prav je pogodil,« mu pritrdijo drugi, »dva trije iz vsake družbe ali dve tri hčerke Marijine se zavežejo k sv. prijateljstvu v prid Bosne. Potem pa naredo kakor vrla dekleta v Dragatušu na Dolenjskem, pa gredo od hiše do hiše, pripovedujejo, razlagajo, kar vedo o Bosni in njenem gorju, in srca in roke se odpró še preden izrečejo prošnjo.

Lahko bi vsaka Marijina družba neposredno pošiljala darove v Bosno, pa zavoljo pregleda je bolje, da se vse zbere v Ljubljani, ali v Ničmanovi prodajalni ali pa v Kregarjevi hiši. Tu namreč vse zabeležimo in urejujemo, platno prirezujemo in šivamo, potem pa odpošiljamo, ko je dovolj nabranih darov.

Čujte, kakšno misel je sprožil oče Puntigam povodom nabave mladinskega

doma v Sarajevem, ki smo ga omenili že zadnjič.

Mladinski dom, ki bo združen z lepim vrtom, da se bodo v poletnih večerih in nedeljskih popoldneh dijaki, vajenci, delavci lahko poigrali, odpočili in okrepčali s telovadbo in petjem, ta dom se bo imenoval Marijin dom. Ravno zdaj je ugodno prilika, da kupi oče Puntigam primeren prostor za stavbišče in vrt. Čez par let bo dotični prostor tako drag, da ga ne bo več moči kupiti. Oče Puntigam stavi vse nade na Marijine otroke; zlasti prosi, naj pomagajo slovenske Marijine družbe kupiti košček Bosne (primerno zemljišče) v navedeni namen. On piše: »Rad bi kupil potrebni kos bosanske zemlje. Potem ga razdelim in ponujam vsaki Marijini družbi en kos. Prodam ga pa za prostorčke v nebesih. Kolikor sveta si hočete nabaviti v nebesih, toliko bosanskega sveta kupite tu na zemlji za mojo mladino. Upam, da si nabavi vsaka Marijina družba na Slovenskem tak svet v Bosni. Tudi poedinim družbenikom ga ponujam. Kdor hoče kupiti stojišče v nebesih, mu zadošča en četrť kvadratnega metra, ki stane 1 krono. Kdor bi rad sedel, bo že moral kupiti cel kvadratni meter. Ako bi se pa komu zljubilo, da ima majhen vrtec ali celo šetališče v nebesih, pa bo moral vzeti več kvadratnih metrov, vsak po 4 krone.

Kaj bo, ljube hčerke, dragi sinovi Marijini? Ali si hočemo kupiti kos Bosne in s tem kos nebes? — Začnimo le koj, da ne zamudimo lepe prilike, ko res razveselimo Srce naše mile Nebeške Matere in Srce božjega Zveličarja. Naj se v vsaki družbi dve ali tri zaupne osebe lotijo dela, naj pridno zbirajo kronce in pošiljajo na zgoraj imenovane naslove. V »Bogoljubu« bomo potem poročali, koliko bosanskega sveta so si nabavili Marijini otroci po Sloveniji.

H koncu pripomnim le še, da zbiramo zdaj platno, perilo, obleke, perje itd. itd., pa tudi kranjske klobase, za Veliko

noč hočemo jih poslati začetkom aprila za »pirhe ali pisanke« našim bratcem in sestricam v Bosno. Kdor more, prosimo,

naj prispeva. Vsak najmanjši dar sprejememo z iskreno zahvalo. Bog pa bo plačal!
M.

Slovenska krščanska mladina, posnemaj!

V Srbiji so si pri kmetijskih zadrugah otroci prihranili dva milijona kron. Pri teh zadrugah je poseben oddelek, imenovan otroška hranilnica, v katero vlagajo otroci svoje prihranke. In res so lansko leto prihranili zgoraj navedeno vsoto. Kako ogromen denar! V Srbiji otroci niso tako razvajeni kakor pri nas. Tam otroci ob prostem času hodijo delat manjša opravila in zaslužek nosijo v hranilnico. Draga krščanska slovenska mladina, posnemaj in ne neži vsakega novčiča za slaščice, a še manj za tobak! Glej, koliko poganskih otrok te prosi pomoči, te prosi, da jih odkupiš iz sužnosti nevere in jim pomagaš, da postanejo udje svete katoliške Cerkve. Zbiraj, hrani, štedi in nosi tudi

v hranilnico — to je izroči duhovnim pastirjem ali misijonskim družbam te prihranjene novčiče za misijonske namene. Gotovo bo tudi »Bogoljub« z veseljem sprejel tvoj denar in ga izročil onim, ki ga v ta namen potrebujejo. — Štedi, hrani, kar prislužiš, še za en dober namen. Mnogo slovenskih otrok na meji ljube slovenske domovine je v nevarnosti, da se potujčijo, da izgube mili slovenski jezik. Štedi, hrani in ga pošlji tem v pomoč. Kako in kam naj pošlješ, ti povedo že tvoji gg. dušni pastirji. Začni takoj in ne odlašaj! Kamen do kamna palača, zrno do zrna pogača. Ljubi Bog ti povrne z obilnimi obrestmi, kar si dobrega v ta namen storila iz prave krščanske ljubezni.

Pismo slovenske usmiljenke.

Naznanim Vam, da sem prejela vsoto denarja, katero ste mi poslali. Hvaležnost mi veleva, da se zahvalim najprvo Vam za ves trud in skrb, katero ste imeli za nas uboge reve. Iz dna srca se Vam najiskreneje zahvalim ter prosim v molitvi vsemogočnega Boga, da bi Vam to vse stoterno in stoterno povrnil! Obenem izražam tudi svojo zahvalo in hvaležnost vsem tistim dobrim in darežljivim srcem, kateri so se nas usmilili ter nam pomagali, kar je bilo v njih moči. Da, ljubi Bog naj Vam zato povrne brezskrajno, saj On premore vse. Vsak dan hočemo za te dobrote, ki ste nam jih izkazali, k Bogu iskreno-goreče molitve pošiljati. Gotovo pa mi ne boste odvrnili moje ponižne prošnje, če se smem še naprej priporočiti za kakšen dar. Beda tega ljudstva je velika; kolikor je katoličanov, se gotovo najprvo obrnejo do nas za pomoč. Sedaj nam je jako težko, ker zaradi vednih nemirov Francija le težko pomaga drugim deželam. Največ pomoči nam je došlo iz Francije; sedaj skrbijo seveda najprvo za svoj narod. Če bi se nam vsaj nekoliko od tukaj pomagalo, bi že šlo; toda vse, zdravila in kar se da bolnim, vse je brezplačno. Otrokom v šoli se vse knjige dajo zastoj. Ako jim ne bi toliko pomagali, bi šli v druge raz-

kolniške šole, ter si v teh slabih šolah zgubili svoje duše, katere je naš božji Zveličar tako drago odkupil s svojo dragoceno krvjo. Bдите zagotavljeni, da bo marsikatera duša v večnosti Vam se neskončno zahvaljevala, ako je dobila kak dar ter je po tem ostala katoliška. Narod je jako neveden in ta njih nevednost jih potegne za par krajcarjev od te v drugo vero. Največ kar se more tu napraviti, je z otroci v šoli, kjer ti učijo potem svoje starše doma; žalibog da jim dajejo starši preveč svobode. Kamor hočejo, tam grejo otroci v šolo, večkrat jim še zabranjujejo, da ne gredo v našo šolo; no, pa kljub temu še pridejo. V celem Kukušu je samo naša šola katoliška, blizu naše hiše je več razkolniških šol, da bi na ta način zabranjevali našo šolo obiskovati. Res, po pravici se sme reči, da tukaj ima hudobni duh dosti dela, zatorej je treba tembolj vse naše moči napeti ter delati, kar nam je mogoče, za zveličanje duš. Še enkrat izražam svojo iskreno zahvalo Vam, prečastiti gospod ter vsem dobrim srcem za vse milostinje, katere ste nam izkazali. Ne zabite ubogih macedonskih sirot še v bodočnosti! V najsvetejših Srcih Jezusa in Marije ostajam Vam vedno hvaležno udana sestra Olga Ponikvar, usmiljena sestra.

Drobtine.

Bolgarsko katoliško časopisje. Bolgarski katoličani so začeli letos izdajati časopis »Láč« (Luč); izhaja vsakih 14 dni. Kakor drugod tako se tudi na Bolgarskem z brezverskim časopisjem razširja brezverstvo in napada katoliška Cerkev. V ustavni državi — kakor je Bolgarija — se morajo katoličani udeleževati tudi političnega življenja; zato jim je potrebno tudi katoliško politično časopisje. Nova bolgarska »Luč« je bila torej iz dveh vzrokov potrebna. V bolgarskem mestu Slivno izdaja goreči misijonar P. Rejdon bolgarsko »Življenje svetnikov« v mesečnih snopičih. Na ovitkih (platnicah) teh snopičev je začel letos prinašati novice iz verskega in cerkvenega življenja. Bolgarski katoličani

imajo torej dva časopisa. Obema želimo mnogo uspeha.

Vsakdanji kruh za bolgarske misijone. V zadnji številki nismo povedali, da se »vsakdanji kruh« lahko ustanovi za večne čase z darom 500 K; potem se vsako leto na določen dan opravi sv. maša in druge pobožnosti v namen dobrotnika. Ustanovniki te važne misijonske podpore so sploh redki; med prvimi ustanovniki lanskega leta je bil kardinal Cagiano (Kažano). Nismo mislili, da se bode našel med Slovenci kak tako veliko-dušen dobrotnik, a zmotili smo se. Prvi slovenski ustanovnik je kanonik dr. Jožef Lesar, profesor bogoslovja in vodja duhovskega semenišča v Ljubljani.

Novice iz Svete dežele.

Ne daleč izven Jeruzalema, na desni od ceste, ki vodi v Ain Karim, rojstni kraj sv. Janeza Krstnika, smo romarji videli ožgane razvaline. Marsikdo je vprašal, kakšno je to pogorišče. Nekaj tednov pred našim dohodom je tamkaj požar uničil veliko nemško sirska sirotišnico. V nedeljo popoldne, ko so bili k sreči gojenci z učitelji vred na izprehodu, je nastal na neznan način ogenj v podstrešju. Zgorela je tudi domača kapelica in se stopil v zvoniku zvon, dar nemškega cesarja Viljema I. Škode je okolu 300.000 frankov. 30 otrok je dobilo zavetje v novem zavodu cesarice Avguste Viktorije na Oljski gori, ostale so sprejela druga krščanska zavetišča.

V frančiškanskem samostanu so ravno takrat, ko smo romarji bivali v Jeruzalemu, pčstavili nove orgle v cerkvi S. Salvatorja.

Jordanovo vodno moč namerava neka francoska družba izrabiti v obrtne namene. Pet milijonov frankov znaša kapital, s katerim bodo v bližini Jerihe uravnali Jordanove bregove in postavili tam električno centralo, od koder bodo pred vsem dobivali električno luč v Jeruzalem.

Vstanek Beduinov. Časniki so zadnji čas poročali o uporu Beduinov v Arabiji. Ta upor se je razširil tudi proti severu do Palestine in do jeruzalemske bližine. V pismu z dne 23. dec. l. l. poroča P. Albert, frančiškan in vodnik ene skupine slovenskih romarjev, da je vladal med kristjani v Sveti deželi velik strah vsled beduinskih nemirov ob Mrtvem

morju in na levem jordanskem bregu. Dalje piše, da je letošnja zima v Sveti deželi slaba, t. j. padlo je premalo dežja, kar pomeni sušo čez leto, slab pridelek in obilno stradanje med revnejšimi sloji Palestine. Slovenci smo dobro zadeli, da smo že opravili svoje romanje. Letos bi utegnili biti vse dražje v tamošnjih krajih, torej tudi romanje. K sklepu P. Albert romarje lepo pozdravlja.

Prvi krščanski vojaki novinci v Jeruzalemu. Ravno sem dne 19. septembra po opravkih hitel iz Casa nove v avstrijski hospic, ko naletim v ozkem prostoru, kjer se pri sedmi postaji križevega pota križata ulici, na kričečo množico prebivalcev Jeruzalema. Ker je bilo zvečer in že precej temno, mi je postalo tesno pri srcu. Stisnil sem se k vratom kapelice sedme postaje in čakal, kaj bo. V sredi med vpijočimi zapazim, kako nekdo skače s krivo turško sabljo tja pa sem. »Aha, tako, fantazija! Nič hudega!« Med množico zagledam rektorja avstrijskega hospica dr. Ehrlicha in še nekaj drugih znancev. Vprašam, kaj pomeni fantazija. Odgovore mi, da gredo krščanski mladeniči prvokrat v vojake po novi turški postavi. Odhajali so v Beirut. Bilo je 13 katoličanov in 7 Grkov, pet katoličanov se je za vsoto 1200 frankov odkupilo. Tudi 12 judov je bilo med vojaki novinci, drugi so pobegli. Katoliški novinci so imeli prejšnji dan skupno sveto obhajilo v frančiškanski cerkvi S. Salvatorja. Jeruzalemski župnik P. Berard jih je spremil do Jafe.

melske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi: e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine za duše v vicah.

24. Petek. Zvel. Tomazij iz teatinškega reda. Popolni odpustek tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

25. Sobota. Oznanjenje Mariji Devici. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) udom bratovščine svetega Rešnjega Telesa, kakor I. četrtek; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine za duše v vicah.

26. Nedelja. Zadnja v mesecu. Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden molijo sv. rožni venec.

Opomba. Odpustke rimskih štacijskih cerkvá morejo dobiti: a) udje III. reda v redovni cerkvi; b) udje bratovščine presvetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi; c) udje bratovščine presvetega Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; d) udje bratovščine prečistega Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje bratovščine svetega rožnega venca v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih, če jih pa ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obišejo tolikokrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi, kjer pa te ni, pa v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev, 7 češčenamarij v namen svetega očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir v cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir v bratovski ali farni cerkvi; i) udje bratovščine za duše v vicah v bratovski ali farni cerkvi. — Dovolila pa je sveta Cerkev za prvo, drugo in tretjo predpepelnično nedeljo: 30 let in 7 kvadragen; za pepelnično sredo in četrto postno nedeljo: 10 let in 15 kvadragen; za cvetno nedeljo: 25 let in 25 kvadragen; za vse druge dni v postu 10 let in 10 kvadragen.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče. — Vsi škofje katoliškega sveta. — Tržaška škofija in nje novi nadpastir. — Neka važna versko-

narodna zadeva. — Naši mladeniči in mladeniške Marijine družbe. — Katoliško gibanje in življenje med Hrvati. — Katoličani v Bosni. — Naši izseljenci. — Slovenci in Slovenke v Egiptu.

Zasebne zadeve: Neki vojak, dober mladenič v težavah vojaškega stanu, da bi jih srečno preстал. — Neka žena priporoča svojega moža pijanca in svoje otroke. — M. A. v Š. na Štajerskem. — Neka oseba z Vrhniko. — Od istotam se priporoča neki pijači vdan oče in njega razuzdani sin. — Najnovejša Marijina družba na Goriškem. — Vse že priporočene in še ne uslišane zadeve.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: M. Butinar v Trstu. — J. V., Marijina hči. — Julija Küssel, Novo mesto. — J. Rakušček v Gorici. — Najsrčnejša zahvala presv. Srcu in Mariji, ker sem bila po posebnem varstvu božjem dvakrat rešena smrti Marija Hammerlitz, Dol. Logatec.

Darovi:

Za odkup kitajskega otroka: Marija Gobeč, Babno pri Celju, 30 K.

Za bolgarski misijon: Za vsakdanji kruh: Vodja in profesor dr. J. Lesar 500 K (ustanovnina), Marijana Kogovšek 40 K, neimenovana s Štajarskega 20 K, Antonija Hrovatin 20 K, Jožefa Ermenc 20 K, neimenovan s Koroškega 20 K, Mihael Čič (Trst) 2 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« (do 10. febru-
arja) so poslali zbirke čč. gg.: Jernej Vurkelc, župnik v Dobju na Št., 20 K; Juri Karlin, župnik v Sorici, 5 K 40 vin.; Mat. Ježek, kaplan na Blokah, 13 K 24 vin.; Krištof Tomšič, kaplan v Tolminu na Goriškem, 66 K 58 vin.; svetnik Simon Zupan, župnik na Ježici, 46 K; M. Kralj, župnik v Tunicah, 16 kron; Iv. K. Trpin, župnik v Mošnjah, 22 K; Jož. Plantarič, župnik na Dobrovi, 45 K 80 v.; Jakob Bajec, administrator v Osilnici, 26 K; Val. Bernik, župnik v Komendi, 60 K; Ignacij Leban, župnik, Batuje na Goriškem, 9 K 80 v.; Jan. Jereb, župnik v Škocijanu pri Turjaku, 3 K 50 vin.; Jožef Koblar, župnik na Savi, ob juž. žel., 17 K; duhovnika Cerčno na Goriškem 12 K 50 vin.; svetnik J. Zabukovec, župnik v Križah pri Tržfču, 58 K; Jos. Kosec, župnik, Kamnje na Gor., 34 K; dekliška Marijina družba v Tržiču 5 K; A. Čadež, katehet v Ljubljani, 7 K; Janez Mavc, Prevalje na Koroškem, 31 K; zavod šolskih sester v Kandiji 10 K.

Za kruhe sv. Antona. † Tomazin Marija 1 krono

Najstarejša slovenska tvrdka te stroke.

Obstoji že nad 38 let.

Ana Hofbauer

imejteljica zaloge cerkvene obleke in orodj
Ljubljana, Wolfova ul. 4

Lipsko.

Friedr. Mester,
lastnik preko evropskih meja znane
bivše trgovske akademije.
Prospekt zastoj.

493

Priložnostni nakup!

Lepa žepna ura z verižico K 350.

30.000 komadov

kupljenih, zaraditega pošiljam 1 lepo 36 ur
idočo (ne 12 ur) „Gloria“ srebrno-anker-rem-
uro, švic, kolesje z lepo gravir. oklopijem, s sek-
kundnim kazalcem in lepo pozlačeno ali po-
srebr. verižico natačno dočo le za K K 350.

Nadalje ponudim eno pravo pozlačeno 36 ur dočo anker-rem.
prve vrste švic. uro s pozlač. verižico za K 5. Triletno pismeno
imstvo za vsako uro. Razp. proti povzetju S. Kohane, razpo-
šiljalnica švicarskih ur, Krakov št. 78. Neštevilno priznanj in
naročil. Za neugajajoče denar nazaj. 1056

Naročite ostanke

lepe, po znižanih cenah, brez napake: do 20 m dolge, po
povzetju.

20 m flanela K 7 20. 30 m flanela za srajce K 12. — 20 metrov
ostankov barbenta K 8 40. 30 metrov flanela za bluže K 14. —
20 m ostankov barbenta la K 10. —. 30 metrov boljšega bar-
benta la K 16. —. 30 m kretona za srajce K 12. —. 20 metrov
oksforda za srajce K 12. —. 20 metrov kanafasa 3/4 šir K 8 80.
20 m kanafasa 3/4 šir la K 0 20. 30 m platni kanafasa, 120 cm
širokega, rdečega, K 16. —. 15 m lep. perlinnega barbenta ovoj
(bala) samo K 11 50. 30 m šifona la K 14. —. 12 m platna za
brisače K 4 60. 9 m fustiana za moške hlače K 9. —. 9 metrov
žameta la K 17. —. 8 m voln blaga za celo obleko K 11. —
Lepa preproga za tla 1 m K — 90. 10 komadov predpasniki in
krila, lepo šivano, samo K 14. —

Pišite po vzorce blaga iz tkalnice.

Tkalnica OSWALD LEBLEN, Toplice Belohrad, Češko

Boli lajšajoče, hladilno, zdravljenje pospešujoče

Praško domače mazilo

iz lekarne B. Fragner-ja Praga

Dobi se v vseh lekarnah

Pristno le po 70 vin. in s to
varstveno znamko.

3079a

! POZOR !

Kdor želi imeti dobro
uro, naj zahteva z
znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj
trpežne in natančne,
dobe se pri

Fr. Čudnu

urarju in trgovcu v Ljubljani
delničar in zastop-
nik švicarskih to-
varn „Union“ v Ge-
novi in Bielu.

**Uhani, prstani
briljanti.**

Svetovnoznano najfinej-
še blago po najnižjih
cenah. 190(12)

Ceniki s koledar-
jem zastoj in
poštne prosti.

Razširjajte Bogoljuba!

Priporočajte ga!
Agitirajte zanj!

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmidta znamenito

OLJE ZA SLUH

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhost, teženje iz ušes,
šumenje po ušesih in naglušost, tudi ako je že zastarano.
Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi.

Dobiva se samo v lekarni pri „Črnem orlu“ na Novem
trgu v Celovcu. 1984 7-1

Ceno Posteljno Perje

1 kg sivega skubljenega perja K 2, polbelega
K 2 80, belega K 4, finega K 6, najboljšega skub-
ljenega K 8, sivega puha K 8, belega K 10, pra-
nega puha K 12, od 5 kg nadalje poštnine prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene,
iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, mo-
drege, belega, ali rumenega iniet-nanking-blaga

1 pernica vel. 180x116 cm z blazinama, velikost 80x58, napol-
njena z jako lepim mehkim perjem K 16 s polpuhom K 20, s
puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16 vzglavnica K 3,
3 50, 4, — Pernice 180x140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica
90x70 ali 80x80 cm K 4 50, 5, —, 5 50. Spod. pernica iz gradila
180x116 cm K 13, 15. Razpošilja proti povzetju pošto p-osto
pri naročilu od 10 K dalje. M. Berger v Dešenici št. 1093, Češki les.
Za neugajajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki
o žimnicah, odejeh, prevlakah in vsem drugem posteljnem
blagu zastoj in poštnine prosto

NOVO PODJETJE.

NOVO PODJETJE.

Slavnemu p. n. občinstvu najvljudneje naznanjamo, da smo **otvorili s**

1. julijem 1910 na Dunajski cesti št. 22
(nasproti kavarne „Evropa“)

zavod za tehnične in elektrotehnične naprave

konces, podjetje za električne naprave, napeljavo električne luči in prenos moči, telefonske in brzajavne naprave. Dobava in montiranje **motorjev na bencin in petrolin ter Diesel-ovih motorjev**
— V zalogi vedno v veliki izbiri: elektromotorji, ventilatorji, obločnica, žarnice, telefoni, vsakovrstni inštalacijski material, marilna olja in masti, sesalke, svetilniki za elektriko in plin ter sploh vse tehnične potrebščine.

Mehanična delavnica

sprejema vsakovrstna mehanična dela in popravila vsakovrstnih strojev. Dela se izvrše solidno, točno in po najnižjih cenah. Proračuni na zahtevo zastonj.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave.

189 (12)

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9
priporočata svojo največjo **zalogo**
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
dame.

187 (12)

Bogata zaloga 185 (12)

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Nakupujoči

oblačilno blago za ženske in moške obleke,
blagovolite se ozirati na priporočljivo trgovino

JANKO ČEŠNIK

Ljubljana :: :: Stritarjeva - Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga vsakovrstnega belega perilnega blaga v bombažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd.

Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

„Katoliška Bukvarna v Ljubljani“

priporoča knjige:

Večna molitev

pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Izdaja z velikim tiskom. Cena v trpežni vezavi z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90. — Ta izdaja je tiskana s tako velikimi črkami, kakor ta-le sestavek. Obsega vseh 30 ur pred sv. Rešnjim Telesom, mašne in druge molitve in pa pasjon ali popis Kristusovega trpljenja.

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Cena v fini trpežni vezavi z rdečo obrezo K 1.40, z zlato obrezo K 1.80, z vatiranimi platnicami K 2.—. — Ta molitvenik je zelo popoln in obsega na 247 straneh poleg vseh potrebnih — za razne prilike prirejenih molitev — tudi stvarno razlago najpotrebnejših resnic sv. vere. Kljub svoji mnogostranski krasni vsebini pa ima tako priročno žepno obliko, da ga lahko spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Bogu kar je božjega.

Spisal Finžgar. Dobi se v raznih vezavah po sledečih cenah: K 1.—, 1.80, 2.20, 3.—, 4.50, 4.60. — Ta molitvenik je zelo fino opremljen in ima tudi prav majhno pripravno obliko.

Nemščina brez učitelja.

Sestavil dr. Leopold Lenard. Cena K 1.20. — Kdor se hoče naučiti nemškega jezika brez učitelja, naj si omisli to knjigo. To je edino porabna knjiga, saj pravi pisatelj v predgovoru: „Vsakega jezika se je treba učiti in vsako učenje zahteva truda. Knjiga, ki ti obeta, da se boš kakšnega jezika naučil brez truda in v nekoliko urah ali dnevih, laže in te hoče samo goljufati. — Mi ne obetamo, da se boste iz te slovnice naučili nemškega jezika brez truda in pa že v nekoliko dnevih, pač pa, da se ga boste naučili **s kolikor mogoče majhnim trudom in v kolikor mogoče kratkem času.**“